

DEVİRİME İYİ HAZIRLANMAK

Devrimler her ülkenin koşullarına göre gerçekleşse de, devrimlerin ortak yönleri ve ortak yasaları var. Bu ortak yasalar, kendi somutunda yapılan devrimlerin soyutlama yolu ile ele alınmasıyla ortaya konabilir. Proleter devrimleri ve proletarya devrimlerine geçiş biçimleri de ortak yönlere ve ortak yasalara sahiptir.

Proletarya devrimlerinin ve proletarya devrimlerine geçiş biçimlerinin ortak yönleri: Devrime proletaryanın önderlik etmesi, işçi yoksul köylü ittifakı temelinde işçi köylü ittifakının sağlanması, geniş halk kitlelerinin devrime katılması ve devrimin kitlelerin eseri olması; burjuva egemenliğin devrilip, proletaryanın dolaysız egemenliğinin (proletarya diktatörlüğünün) gerçekleşmesi ya da kesintisiz bir devrim sürecinin yaşanması. Sosyalizme geçiş biçimlerinin çeşitliliğine karşın, sosyalizme geçişin zora dayalı devrimle olması; devrimlerin biçim olarak değil, ama öz olarak enternasyonalist olması. Tüm bunlar devrimlerin ortak yönleri ve ortak yasallıklarıdır.

Proletaryanın kurtuluşu proletaryanın kendi eseri olacaktır. Devrimlerin nesnel koşulları ne denli olgun olursa olsun, devrim, devrimci sınıf tarafından gerçekleştirilir. Devrime öncülük edecek ve onu mantıklı sonucuna dek götürecek bir sınıf olmadan, koşulların gelişkin varlığı kendi başına devrime yol açmaz. Proletarya ise nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu yerlerde bile, proleter olmayan emekçilerle birlikte hareket ederek devrimi başarıya ulaştırır. Devrim halk kitlelerinin eseri olacaktır. Hiç şüphesiz proletarya ve bütün olarak da halk kitleleri, maddi koşullar az çok ortaya çıkmadan, sınıf çelişkileri keskinleşmeden devrim yapamaz. Maddi koşullar gelişmemişse, bu demektir ki, eski toplumu yıkacak denli militan bir proletarya ortaya çıkmamıştır. Ama her devrim, belli bir düzeyde gelişmiş belirli maddi temellerin oluştuğunu ve çelişkilerin bir devrimi gündeme getirecek kadar keskin olduğunu gösterir.

Devrimler cansız bir şey olarak değil, tüm canlılığı içinde ele alınmalı. Devrim, savaştan kitleler demektir. Devrimlerin uzun iç savaş sonucu gerçekleştiği tüm 20. yüzyıl devrimleri tarihi bunu doğrulamıştır. Yani emekçi kitleler

kendi kurtuluşlarını, kendi savaşlarıyla ve kendi güçleriyle elde etmiştir ve elde etmektedir. İşte geçen yüzyıl içinde milyonların yer aldığı sayısız isyan, ayaklanma, iç savaş ve çeşitli biçimlerdeki devrim girişimleri kitlelerin kendi gücüne dayanmıştır. Devrim mücadelesi kendini çok zengin biçimler içinde göstermiştir: Sokak çatışmaları, fabrika işgalleri, gösteriler, eylemler, gerilla mücadeleleri, silahlı halk ayaklanması ve başka biçimler... Proletarya ve emekçi halk kitleleri kendi tarihlerini böyle yapıyorlar. Tarihin sınıf savaşmaları tarihi olması ya da tarihin kitlelerin eseri olması, hep tarihin öznesine işaret etmektedir.

Burjuvazi, egemenliğini ancak kendisine karşı gelişen hareketi, bu hareketi geliştiren devrimci sınıf proletaryayı ve onun politik hareketini sürekli baskı altında tutarak sürdürebilir. Burjuvazi bu amaçla burjuva devlet aygıtını sürekli yetkinleştirmiştir. Burjuva toplumu bir baskı toplumdur. Burjuvazinin devrimci sınıfa karşı kullandığı gerici şiddet, proletaryayı devrimden uzaklaştırmamış, tersine, karşıt yönden devrimin daha sağlam temellerde gelişmesini sağlamıştır. Ayrıca burjuva devletin ve bu baskı toplumunun yalnızca ve yalnızca bir devrimle devrilebileceğini en geniş kitlelerin bilincine yerleştirmiştir.

Geçen yüzyılın ortalarından itibaren Latin Amerika, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele yoğun burjuva terör altında geçti. Burjuva terör, buralarda faşist devlet terörü olarak en azgın ve en iğrenç biçimde uygulandı. Komünist güçleri, devrimci güçleri yok etmek için sistematik terör sürekli hale getirildi. Komünistler ve ilerici bu saldırılar altında ağır kayıplar verdi. Devrimci mücadele on yıllar boyu yer altında sürdü, ama sürdü. Burjuvazinin faşist saldırıları ve terörü sonuç vermedi; devrim ve devrim için savaştan kitlelerin mücadeleleri durdurulmadı, ancak ertelendi; devrim daha güçlü ve sağlam olsun diye. Latin Amerika'nın bugünkü politik durumuna ve güçler ilişkisine bakıldığında devrimin çok daha güçlü ve çok daha kitlesel temellere sahip olarak geliştiği görülür. Her yerde olduğu gibi orada da burjuvazi proletarya için çalışmış, devrim için çalışmış.

Türkiye ve Kürdistan'da proletarya hareketi, burjuva cumhuriyetin kuruluşundan itibaren koyu bir baskıya tabi tutuldu. Zaten burjuva cumhuriyeti, gerici burjuva diktatörlüğü olarak oluşmuştur. Daha en başta komünistler katledilmiş, ezilen ulusa yönelik katliamlar düzenlenmiştir. Baskı, katliam ve yasaklar daha sonra on yıllarca sürdürüldü. Sosyalistler ve aydınlar ağır cezalara çarptırıldı, on yıllarca zindanlarda tutuldu. Proletaryanın örgütlenmesi ve

düşüncelerini ortaya koymasını tamamen engellendi. Tüm bu ağır baskı koşulları 70'lere doğru kitlelerde patlamalara yol açtı. İşçiler, emekçi köylülük, gençlik, aydınlar etkin ve kitlesel eylemler ortaya koydular. Sokak çatışmaları, anti-emperyalist eylemler ve kısa süren sonra da silahlı mücadele ardı ardına gelmeye başladı. Devrimin önünü kesmek ve kitleleri ezmek için faşist darbeler yapıldı. Ama devrim mücadelesi bir kez daha, daha güçlü ve sağlam olarak karşılıma çıktı. Öyle ki, devrimci işçi hareketini ve devrimci halk hareketini ezmek için iç savaşı geliştirdi. Zaten sınıf savaşını neredeyse 40 yıldır ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide geliştirdi. K. Kürdistan'da mücadele, kendi mücadele tarihinin en kitlesel ve en örgütlü dönemine girdi.

Çok çetin geçen sınıf savaşını komünistleri zayıflatmadı. Komünistler mücadeleden güçlenerek çıktılar. Burjuvazinin her saldırısı, komünistler açısından durumlarını daha çok sağlamlaştırmak ve güçlenmek için sonuçlar çıkarmasına neden oldu. Sınıf savaşının dersleri iyi kavrandı. Burjuvazi ne denli ağır terör uygulasa da, tüm bu saldırılar, komünistlerin devrimci konumlarını biraz daha sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Komünistlerin bu süreç içerisinde geçen yeraltı yılları, sürgün yılları, zindan yılları ve en ağır terör altında süren mücadelenin her alanında geçen yıllar, devrim en iyi biçimde hazırlanma yılları oldu. Bu şekilde on yıllarca süren mücadeleden sonra komünistler şimdi daha çok birikimli, deneyimli, pratiğin çelikleştirici okulundan geçmiş, yetkin bir taktisyenlik yeteneğine sahip, nasıl kazanacaklarını bilen, kısacası devrimi zafere ulaştırmanın teori ve pratiğine sahip hale geldiler. Devrimci komünist güçler şimdi iktidarı ele geçirme savaşımına daha güçlü hazırlanıyorlar.

Zafere giden yol çok çetin geçecektir. Zafer zorla koparılıp alınacaktır, ama alınacaktır.

Sınıf savaşımının uzun iç savaş biçiminde geliştiği yerlerde komünist hareket, her zaman açık çatışma içinde oldu. Açık çatışma içinde olmanın ağır sonuçları ve büyük bedellerini komünistler göğüsledi. Elde edilecek zafer kolay bir zafer olmayacaktır. Zafere giden yolda atılan her adım sayısız yoldaşın yaşamı ve büyük özverileri pahasına atıldı. Evet, zafer kolay elde edilmeyecektir. Fakat son derece çetin, şiddetli ve uzun savaşım altında edilecek zafer, zafere ulaşan güçlerin ellerinde sağlama alınmış olacaktır. Zafere çarpışarak, zorla elde edenler, onu korumasını da bilecektir. İktidarı ele geçirmek çok zor, ama bir kere ele geçirdikten sonra onu korumak ve hedefine vardırarak çok daha sağlam temeller üzerinde olacaktır. Kolay elde edilen bir zafer, zorla koparılan bir zafer kadar dayanıklı olmaz. Burjuvazi, devrimci komünist güçler üzerinde en şiddetli terörünü uygulayarak, zafere giden yolda her türlü engeli çıkartarak ve böylece zaferin ancak dış bir mücadele ile elde edileceğini göstererek; kendisi üzerinde devrimin kaçınılmaz zaferinin kolay kolay devrilemeyecek bir karakter sağlamlığı kazanmasına yol açmaktadır.

Devrimci marksistler yalnızca burjuva terörün orta yerinde savaşım vermiyor, aynı zamanda ekonomik olarak da tam bir yokluk içinde hareket ediyorlar. Gerek basıncı çalışmalarını sırasında olsun, gerek emekçi kitlelerle ilişkiler sırasında olsun, gerekse de birbirleriyle ilişkileri sırasında olsun çoğu kez ve sık sık bu faaliyetleri sürdürebilecek para bulamıyorlar. Mücadele tamamen komünistlerin sınırsız özverileri sayesinde sürüyor. Her şey kendi çabalarıyla yaratılıyor. Proletarya ve öncülerini devrimci marksistler, devrim en iyi biçimde hazırlanıyorlar. Böylelikle şiddetli bir terör altında, yokluk ve yoksulluk içinde tamamen devrimci özveriyle elde edilecek olan zafer, gerçekten büyük bir zafer olacaktır.

C. DAĞLI

FİTİL ATEŞLENDİ

Bu toprakların devrimci hareketleri, karşı-devrimin kitlesel ve yaygın gösterilerine ne alışkındır ne de hazırlıklı. Gerçekte, her büyük devrimin ortaya çıkardığı, ama bu topraklar için henüz “yeni” olan bu olguyu daha anlaşılır kılmakta yarar var. Asker cenazeleriyle başlayan ve daha çok küçük kentlerde yoğunlaşan açık karşı-devrimci kitlesel gösterilerin neye işaret ettiğini kavramalıyız.

İlk soru: Nereden çıktı bu insanlar? Onlar yeni çıkmadılar, her zaman vardılar. Tekelci egemenliğin kurumsal gücünün arka bahçelerinde, kendi mevzilerinden bugüne kadar olanı biteni seyrediyorlardı. Karşı-devrimci bir konum içindeydiler ama tekelci iktidar onlar adına ve onlar için savaştığı sürece, bu iç-savaşın cephe gerisinde kalmayı yeğlediler. Tekelci egemenliğin yıpranan siyasi iktidarını tahkim etmek için seçim sandıklarına, seçim meydanlarına koştular, eli kanlı partilere oy yağdırdılar. Tekelci iktidarın her katliamına sokaklarda ya da TV’leri başında alkış tuttular. Şimdiye kadar alkışçıydılar, destekçiydiler, se-yirciydiler. Şimdi ise sokaktalar, aktifler ve fena halde endişeliler.

Harekete geçip ön mevzilere koştular, çünkü en geniş katılımlı bir seçim bile, tekelci iktidarın yıpranmışlığını ve güçsüzlüğünü ortadan kaldırmamıştı. Yardıma koşuyorlar, çünkü artık, onlar adına savaşan tekelci egemenlik kurumlarının daha ileri adımlar

atacak gücü ve güveni kendinde bulamadığını gördüler.

Oysa, karşı-devrimin geri cephesinde bugüne kadar ne de rahat yaşamışlardı. Ne cop korkusu, ne de aç kalma riski... Eğer yolsuz-ekmeksiz kalırlarsa, karşı-devrimin kocaman bir inek memesi gibi yüzbinleri doyuran rant kapısı nasıl olsa her zaman açıktı. Fuhuştan haraca, uyuşturucu ticaretinden taraftar kulüpleri tezgahlarına kadar, tıkr tıkr işleyen, mahkemelerde itibar gören, sırtını iktidarın bütün kurumlarına yaslayan ve her zaman aklan, kutsanan, sırtı sıvazlanıp beslenen bir rant mekanizması... Olur ya, birilerinin canını fena yakarlarsa, mahkemeye o bildik bayraklı tişörtle çıkıp, “söz konusu vatansa, gerisi teferruattır” diye pişkinlik yapmakla her şey hallediliverilir. Karşı-devrimin motor gücünü, işte bu lümpen kesimler oluşturdu. Rahatları yerindeydi. En azından yakın zamana kadar.

Tekelci sermaye acze düşünce, hali hazırdaki kurumlarıyla iç-savaşı daha fazla geliştiremez hale gelince; yani devrim, bu kurumları (zor aygıtlarını) kendi sınırlarına dek gitmeye ve orada çakılıp kalmaya zorlayınca, bir iç-savaşta tekelci iktidarın kurumsal gücündeki potansiyelin de sonuna gelinmiş oldu. Devrim, tekelci iktidarı orada durdurmuştu ve her geçen gün, onun güçsüzlüğünü apaçık sergileyebiliyordu. Karşı-devrimci toplum kesimini önce endişeye, sonra korkuya ve nihayet öfkeye sürükleyen şey, tam

da bu, devrimin çizdiği sınırları aşmaya cüret edemeyen tekelci egemenliğin acziydi.

Sokakları dolduran bu karşı-devrimci kalabalıkları, yalnızca TSK’nın yaşadığı kayıplarla ve tekelci basının çaldığı savaş tamtamlarıyla açıklamak, eksik kalır. 90’lı yıllar boyunca TSK, bundan daha büyük kayıplar yaşadı ve tekelci basının o günlerdeki şoven histerisi, hiç de bugünden aşağı kalmıyordu. Fakat, 90’lı yıllar boyunca değil de, neden şimdi karşı-devrim cephesi bütün kitlesel gücüyle sokakları doldurdu sorusunun cevabı, hiç de karmaşık değil: Tekelci egemenlik çözülüyor; halk kitlelerinin ve bu arada karşı-devrimci kitlelerin de tekelci iktidarın gücüne olan güvenleri sarsılıyor.

Burjuvazi İktidarını Sokakta Kuramaz

Burjuvazi baskı aygıtını, hiç bir yasa tanımayan zor uygulamalarına rağmen, yine de ancak kurumsal düzenlemeler içinde yürütebilir ve ancak bu şekilde politik iktidarını güvence altına alabilir. Politik iktidarın güncesini “özel silahlı adamlar topluluğu” yerine kitlelere bırakmak istemez, çünkü kitleler kurumsal sınırlar içine sokulup kontrol altına alınabilir bir güç değildir. Tersine, iç-savaşın her ama değişen ruh haline göre bağları gevşeyebilen, hatta dağılabilen bir güçtür. Karşı-devrimci kitleler her yerde ayağa kalkmışken, kimi burjuvaların gelişmeleri endişeyle izlediklerini dile getirmelerinin nedeni de budur.

Tekelci sermaye, iç-savaşın en az bugünkü kadar kanlı geçtiği 90’lı yıllar boyunca, iktidarının gücünü kurumlardan kitlelere taşımamaya özen gösterdi. Çünkü kurumlar bir kez denetlenemeyen kitlelerin mücadele azimlerine ve ruh haline göre bir konum almaya başladılarsa, kitlelerin

gelgitli ruh hali, en kritik anda kurumları felç edebilir. İspanya'da faşist Aznar hükümeti, böyle bir kumar oynamıştı. ETA'nın her bombalı saldırısında, kitleleri sokaklara dökmüştü. Yani İspanya devletinin kurumlarının meşruiyeti, artık neredeyse sadece sokaklardan devşirilen güce bağlı hale gelmişti. Derken, 2004 yılında Madrid tren garında patlatılan bombayı ETA'ya yüklemeye kalkan Aznar hükümeti, nasıl bir topal ata bindiğini anladı. Bu yalanı yutmayan yüz binlerce İspanyol emekçisi, meşruiyetini sokağa bağlayan Aznar hükümetini, bir gecede koltuklarından etti.

İç savaşta son derece yaşamsal bir deneyimin içinden geçiyoruz. Tekelci sermaye meşruiyetini sokakların gücüne bağladı, tıpkı Aznar hükümetinin yaptığı gibi. Böyle yaparak, siyasi iktidarın ve kurumlarının, bütün o partilerinin, parlamentosunun hatta MGK'sının bile bir işe yaramadığını da ilan etmiş bulunuyor. İç-savaşın cananıcı kararları, parlamentoda ya da MGK'da değil, doğrudan sokaklarda biçimleniyor; önergeler sokaklarda kaldırım taşlarıyla veriliyor, oylamalar sokaklarda yapılıyor. Politik iktidar, kurumsal ve hiyerarşik düzenlemelerden aldığı, kendi iç mekanizmalarıyla devşirip ürettiği gücün mahiyetini, sokakların kontrol edilemez kalabalıklarına bağlıyor. Böylesi bir gelişme, ancak devrimin darbelerinin teknelci politik kurumları alabildiğine yıprattığı bir aşamada ortaya çıkabilirdi. Şimdi bu aşamadayız.

Bugüne dek örtülü süren ve ilan edilmemiş burjuva iç-savaş, artık açıkta yürütülen, kitleleri kapsayarak genişleyen bir iç-savaş halini almıştır. O halde devrim, milyonlarca emekçiyi açık bir kutuplaşmada taraf olmaya zorlayan iç-savaşın bu aşamasında, emekçilere gerçek çıkarlarının hangi cephede bulunduğunu kavrayacak konumdadır.

Panzehirdir Devrim

Şovenizmin ve karşı-devrim zehrinin her alana yayılması, her iç-savaşın kaçınılmaz bir evresidir. Bu gelişme ne gözümüzü korkutur ne de moralimizi bozar. Zehir bünyeye ne ölçüde yayılırsa, panzehirin etkisi de o ölçüde güçlü ve somut olur. Panzehir devrimdir. Şimdi devrim, zehrin etkisiyle titremeye başlayan bedene çok daha etkin biçimde yayılma imkanlarına kavuşmuştur. Her şeyden önce, karşı-devrimin sokak baskısı, devrimin pasif destekçilerini birleşmeye, harekete geçmeye ve radikalleşmeye zorlayacaktır.

Bugüne dek devrim, başeğmez direşkenliği, tutarlı demokratik söylemiyle, milyonlarca emekçiyi etkiledi. Ancak devrimin öznel gücü, etkisi altına aldığı milyonları biraraya toplamadı. Böylesi bir gelişme için, çok güçlü bir dış etkiye ihtiyaç vardı. Nihayet o etki, karşı-devrimin azgınlaşan saldırılarından doğuyor. Karşı-devrim, açık katliam tehditleri ve hazırlıklarıyla, kurşunlarla, yağmalarla ve linçlerle, devrimin bu pasif yedek gücünü harekete geçmeye zorluyor.

Yılda bir kaç kez politik bir gösteriye katılan, ama öte yandan günlük geçim derdinin zorluklarına gömülerek yaşamını geçiren çok geniş bir kitle var. Şimdi onlar, günlük yaşamın zorluklarından daha beter bir tehdidi, kendilerine yönelen namluların soğukluğunu enselerinde hissediyorlar. Ya küçük bir adım atarak devrimin birleşik gücüne katılacaklar, ya da kaçınılmaz olan bir sona boyun eğecekler. Devrimler tarihinin gösterdiği gibi, boyun eğenlerin yanında, çoğunluk o küçük ama son derece radikal sonuçlar doğuran adımı atmaya doğru eğilimlidirler.

İşte böyle, karşı-devrimin baskısı ve kuşatması yoğunlaştıkça, devrim

cephesini ve emekçi kitleleri de tıpkı bir partiymişcesine örgütlü ve pekişmiş bir güç halinde toplanmaya zorlar. En azından şöyle düşünelim. Oportünizm, bugüne dek ısrarla gözünü kapadığı iç-savaş gerçekliğini kabul etmek, ya da bu kavrayışa erişemeseler bile derinleşen iç-savaşın onları zorladığı adımları atmak durumunda kalacaklardır. Gelişmeler, geniş bir oportünist çevreyi, sert deneyimlerle eğitiyor. Ve bu da, devrimin birleşik karar-gahını kurmanın geçmişte defalarca hüsrana uğramış denemelerini, şimdi daha ciddi ele almayı gerektirecektir. Geçmiş deneyimler, reformist çevreleri de içirme ciddiyetsizliğinden dolayı, hep sulandırılmıştı. Şimdi reformist basına bir bakın! Devrimci olan her adıma karşı bir korku, araya mesafe koyma kaygısı apaçıktır. Saflar netleşmiştir.

Unutmayalım ki bir devrim ancak karşısında birleşmiş ve pekişmiş bir karşı-devrim yaratarak ilerler. Bugünün gelişmelerinden kaygı duyanlara hatırlatmalıyız ki, bu daha hiç bir şeydir. Karşı-devrimin belki daha kalabalık, daha saldırgan tutumları, üzerinde yürüdüğümüz yolda bizleri bekliyor. Böylesi açık ve radikal kutuplaşmalar olmadan, gerçek bir halk devriminin gerçekleşmesi düşünülemez. Toplumu boydan boya geçen ve karşıt kutuplarda yığan siyasal-ekonomik çelişkiler öyle bir olgunluk seviyesine ulaşmıştır ki, kutuplaşmanın önüne kimse geçemez; "barış, kardeşlik, itidal" çağrılarının hiç bir hükmü kalmamıştır.

Son büyük meydan muharebesinin hazırlıklarını tamamlamak, ancak böylesi bir ortamda mümkün olabilir. Karşı-devrimi azgınca harekete geçirerek, devrime bu imkanları sunan, bizzat teknelci sermaye oldu. Sermaye kendi cennetini korumak için hangi adımı atarsa atsın, devrim adına çalışmış oluyor. □

ANTEP OTOBÜS İŞÇİLERİNİN ÖRNEK KARARLILIĞI

Direnişlerini büyük bir kararlılıkla sürdüren otobüs işçileri 5 Kasım Pazartesi günü, güne polis ablukasıyla uyanırlar. Sabah saat 06.00'dan itibaren işçilerin bulunduğu otobüs işletmesi robokop, çevik kuvvet ve sivil polislerle birlikte bir panzerle ve polis köpekleriyle ablukaya alındı.

Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak haberi alır almaz işçilere destek olmak amacıyla otobüs işletmelerine gittik. Ancak işletmeye ulaştığımızda ablukanın nedenini öğrenebildik. İşletmede bulunan otobüslerin belediye görevlileri tarafından çıkarılıp tamirlerinin yapılması için götürüleceği belirtilmiş. Fakat işçiler, bunun bir oyun olduğunu, bakım işlerinin bu işletmede de yapılabileceğini ve buna asla izin vermeyeceklerini belirttiler. Sonrasında ise her zaman olduğu gibi sermayenin imdadına polisler yetişti hemen. Antep Emniyetine bağlı polisler sabahın erken saatlerinde kasklarını takarak, panzer ve polis köpekleriyle işçilerin karşısına dikilerek işçilerdeki kararlılığı kırmak istediler fakat işçiler kaybedecek hiçbir şeylerinin olmadığını belirterek insan barikatı ile polise karşılık verdi. Bu arada Güvenlik Şube Müdürünün de “Sizlerle karşı karşıya gelmek istemiyoruz, bizi buna zorlamayın. Sonuçları kötü olur, insanların boyunları, kafaları kırılır...vs.” tehditleri de işçiler tarafından “biz her şeyi göze aldık, kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, yapabiliyorsanız buyurun gelin bizler hazırız” sözleriyle karşılığını buldu. Bu tehdit de bir işe yaramayınca üç kere ikaz edileceği ve 3. ikazda saldırının gerçekleşeceği bildirildi. İki kez ikaz yapıldı fakat işçilerin asla geri adım atmaması üçüncü ikazın hiçbir zaman yapılamamasına neden oldu.

Bu esnada belediyenin grev kırıcılığı da işçilerin mücadele birliği anlayışı ile boşa çıkarıldı. Makine Sanayi’de çalışan ve Genel-İş Sendikası’na üye işçiler grev kırıcılığına zorlandılar. İşçilerden işlet-

meye giderek otobüsleri çalıştırmaları ve bakım için işletmeden çıkarmaları istenmiş. Fakat işçilerin bunu kabul etmemesi sonucu belediyenin bir oyunu daha bozulmuş oldu. Akşam saatlerinde ise belediye ve aracılık yapan Genel-İş Sendikası yöneticileri bir araya geldi. Görüşmeler sonunda otobüs işçilerine yönelik polis ablukası akşam saat 17.00 civarında sona erdirildi. Sonrasında ise işletmeye gelen TÜM-TİS Genel Sekreteri Güray YILMAZ işçileri bir araya toplayarak görüşmeyle ilgili bir açıklama yaptı. Açıklamada belediye başkanıyla görüşüldüğü ve belediyeye başkanının Genel-İş Sendikası yöneticilerine, “Şoförlerin otobüslerini tamir için işletmeden çıkartarak bakım servisine götürmeleri istendi ve bakımın hemen ardından şoförlerin seferlere başlayabilecekleri belirtildi.” Kararın açıklanmasının ardından işçilerin sevinci görülmeye değerdi. İşçiler bu kararı “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganıyla karşıladılar.

Hep birlikte atılan sloganın ardından gün boyunca süren bekle-yiş bugün için sona ermiş oldu. Belediyenin almış olduğu bu karar işçiler için şu an bir zafer olarak görülüyor. Fakat artık her şey “Alicengiz Oyunları” hiç bitmeyen belediyenin sözünü tutup tutmamasına bakıyor. Ama uzun zamandır direnişini sürdüren işçilere karşı bugünden sonra yapılacak olan bir oyunun hiç de tahmin edilemeyecek sonuçlara yol açabileceğini de sohbetlerimizden ve gözlemlerimizden çıkartmış buluyoruz. Çünkü işçiler kararlı, inançlı, kendine güvenleri tam.

Polisin bugünkü tutumları karşısında ise “onlar da bizim çocuklarımız” diyen işçilerin bile büyük öfke duymaları gözlerden kaçmadı. Bizler de bir çok işçiye, bir gün öncesinde İstanbul’da polislerin Telekom İşçilerine saldırdığını ve 8 işçiye gözaltına aldığını belirterek, onların sermayenin bekçiliğinden başka hiçbir işe yaramadığını anlattık. Ama sözlerden çok bugün yaşanan olaylar işçilerin akıllarından hiç çıkmayacak deneyimlerle doluydu.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!**

ANTEP DİK

ABD'NİN DOLARA ENDEKSLİ KÜRT POLİTİKASI

Önceki yazılarımızda, Güney'i işgal için çıkarılan tezkerenin arkasındaki genel politik dengeleri ele almıştık. Yeniden altını çizmek gerekiyor: Hiç kimse böyle bir tezkerenin ABD'ye rağmen, onun onayı alınmadan çıkarılabileceğini düşünmemelidir. Tersine, tezkere ABD'yle "damışıklı dövüş" içinde çıkarıldı. Böylece tezkere, bir yandan Washington'daki çatlağı onardı ve Bush yönetimini iç muhalefet karşısında güçlendirdi, diğer yandan Bağdat'taki çatlağa merhem oldu ve Barzani yönetiminin merkezi hükümetten bağımsız hareket etme eğilimine ket vurmuş oldu. Şimdi, tezkereyi bir anda dünya politikasının odak noktasına o turtan bir başka etmeni; petrol fiyatları ve doların değerindeki dalgalanmaları ele alacağız.

Geçmeden önce, ABD'nin dolaylı desteği olmadan Türkiye'nin böyle bir tezkereyi çıkartmasının neden imkansız olduğunu, basit iki olguyla açıklayalım: Birincisi, sınırı geçecek Türk askeri birliklerinin karşısına ABD ordusunun çıkmayacağı garantisini alınmadan, hükümet neredeyse hiç bir tartışma yaşanmadan bu kadar rahat tezkereye onay alabilir miydi? Böyle bir garanti alınmadan bu denli rahat olunamayacağını, her halde en iyi TSK bilir. (*)

İkincisi, Türkiye ekonomisine suni teneffüsle destek veren sıcak-para kaynaklarının ezici çoğunluğu ABD'ye aittir. İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'nın yine %72'si aynı ellere aittir. Bundan bir kaç ay önce başbakan, "Aman dikkatli konuşun. Özel sektörün 130 milyar borcu var çünkü" sözleriyle, emperyalist mali-sermayenin boğayı boynuzlarından nasıl yakaladığını itiraf ediyordu. Bir kaç ay önce, sözlerine bile dikkat etme gereği duyan Türkiye'nin şimdi sözlerin ötesine geçip ABD'ye rağmen eyleme girişebileceğini düşünmek, budalalık olurdu. Tezkere sonrası ABD kaynaklı sıcak-para girişinde bir azalma olmadı, tersine çoğaldı; borsa ise yeni rekorlar denedi. Kısacası, hem siyasi hem de ekonomik olgulara bakıldığında, tezkerenin bizzat ABD ile birlikte, açıklanmayan bir anlaşmanın sonucunda çıkarıldığını görmek hiç de zor değil.

Ekonominin

Yoğunlaşmış Hali Olarak Politika

Tezkereyle ilgili olarak üzerinde duracağımız bir diğer ekonomik olgu; petrol fiyatları ve doların değeriyle ilişkisidir.

Marksizmin bakış açısıyla politika, ekonominin yoğunlaşmış halidir. İç içe geçmiş binlerce ögenin etkin olduğu karmakarışık bir yapı içinde ekonomik çıkarları belirlemek daha zordur. Oysa politik olgular, ekonomik olgulara göre daha yalın, yerleşik düşünme alışkanlıkları ve geleneksel ideolojik söylemlerle kendini daha görünür kılabilir: Tezkere olayında olduğu gibi.

Tezkerenin zamanlamasının, Türkiye'ye kabuslar gördüren Kerkük referandumundan hemen önceye denk gelmesi, kuşkusuz

anlaşılır bir siyasi olgudur. Aynı şekilde, tezkerenin Washington ve Bağdat'taki çatlaklara nasıl sıva olduğunu görmek de öyle... Daha karmaşık ve oldukça dolaylı yollardan kendini gösteren ekonomik etmenler ise, çoğu kez bu siyasi olguların gölgesinde kalmaktadır. Devrimci politika, gelişmeleri bütün yönleriyle kavramak ve kendine yön çizmek için, bu ekonomik olguları da arkasına saklandığı gölgeden gün ışığına çıkarmak zorundadır.

İpe Çekilen Dolara Destek

Tezkerenin çıkmasıyla, petrol fiyatlarının ve doların değerindeki dalgalanmanın bir ilişkisi var mıdır? Hemen belirtelim: Vardır.

Hatırlanacağı gibi, ABD ve Avrupa'yı bir anda çok ciddi bir bankacılık iflasına sürükleyen kredi krizi, ABD Merkez Bankası'nın faizleri indirmesiyle bir süre daha hasır altına süpürülmüş oldu. Ancak, ABD, faiz indirimiyle, doların ipini adeta kendisi çekmiş oldu; doların değer kaybını önlemek neredeyse imkansız gibiydi. Öyle de oldu. Faiz indiriminden sonra dünyadaki bankalar, dolar rezervlerini çözmeye, bunun yerine daha sağlam duran Euro'ya yönelmeye başladılar. Bu açıdan, faiz indirimi, doların devalüe edilmesinden başka bir şey değildir.

ABD, ne zaman doların değerini düşüren bir devalüasyon adımı atsa, hemen bu olumsuzluğu telafi etmek için, petrol fiyatlarında yükselişi tetikler. Doların değerinin aşırı oranda düşmesi, ABD'nin en önemli hegemonya araçlarından birini kaybetmesi demektir.

1972 yılında ABD, yine buna benzer bir devalüasyon kararı almak zorunda kalmıştı. Başta Avrupalı bankalar olmak üzere, o zaman herkes elindeki doları altına çevirmeye çalışıyordu. ABD, doların altın karşısındaki değerini neredeyse iki kat düşürdü. Bu devalüasyon altın fiyatlarını şişirdiği için, bankalar dolar satın alma işlemlerini sona erdirdiler. Ama asıl sorun, bankaların elinde kalan doları rezerv olarak tutmaları gerektiğine onları ikna etmekte. Yardıma İsrail siyonist devleti koştı.

1973 yazında patlak veren Yom Kippur (Altı Gün Savaşları) ile Suriye ve Mısır'a karşı harekete geçen İsrail, petrol fiyatlarının varil başına 6 dolardan 16 dolara fırlamasının tetikleyicisi oldu. Aynı günlerde toplanan OPEC, İsrail'e destek olan ülkelere ambargo uygulayacağını duyurdu. Oysa gerçekte, ortada ne bir ambargo vardı ne de üretimde düşüş. Fakat, kararın kendisi, petrol fiyatlarının kat kat artması yönünde etki yaratmıştı.

Petrol, dünyanın bütün ülkelerinin ihtiyaç duyduğu ve alımını yaptığı özel bir ticari maldır, evrensel bir metadır. Bu yüzden, tıpkı kendisi gibi evrensel bir meta olan doların değerini ayarlamakta kullanılabilecek bir özelliğe sahiptir. 1973'te OPEC petrole misline fiyat zammı yaptığında, bunun en temel etkisi, daha önce kadar ellerinden dolar rezervlerini çıkarmaya çalışan bankaların, hemen tersine dönüp, piyasadan dolar toplamaya çalıştığında görüldü. Petrole yapılan zam, dünyayı yeniden dolara mahkum etmenin bir yoluydu.

Bugüne dönelim: ABD Merkez Bankası'nın faiz indirimi, doları bir kez daha tehdit ediyor, bankaları dolar rezervlerini eritmeye yönlendiriyordu. Hegemonyası her alanda çöküş yaşayan ABD, tutunduğu son dal olan doların yerlerde sürünmesini bir şekilde engellemek zorundaydı. İşte tam bu ortamda, Türkiye'nin mecliste kabul ettiği tezkere, bütün dünyada şaşırtıcı bir yaygınlıkla tartışmaya açıldı. Bu tartışmalar, petrolün varilininin 65 dolardan 96 dolara çıkartan spekülasyonlara temel oluşturdu. FED'in

faiz indiriminden sonra dolardan başka paralara geçmeye hazırlananlar, bu geçişi başka bahara ertelediler.

Sözünü ettiğimiz ekonomik olguların, konumuz açısından şöyle bir önemi var: Türk tekelci sermayesinin, başedemediği ulusal sorunla patlayacak derecede sıkışan devrim belasından kurtulmak için sarıldığı “Musul ve Kerkük hassasiyeti” ile, ABD’nin düşen doları tekrar canlandırma “hassasiyeti”, çakışmakta, üst üste binmekte ve birbirlerini güçlendirmektedir. Bu olgu, ABD’nin hem Irak işgalinde kendisine yardımcı olan hem de İran’a karşı kullanmayı düşündüğü bazı Kürt gruplarını satmayacağı, onları Türkiye’ye karşı koruyacağı anlayışıyla hareket edenlerin yanlış kartlara oynadığını gösterir.

Petrol fiyatlarını yükselten tezkere ile doların desteklenmesi

arasındaki bağ, işbirlikçi tekelci sermaye ile emperyalist sermaye arasında süregiden bin bir çeşit bağdan sadece biridir. Sermayeye dayalı bu bağımlılık ve egemenlik dünyasında, özgürlük için savaşan ezilen halklara bir yer olduğunu düşünen, sadece kendisini kandırır. Sermayeye dayalı çıkar ilişkilerinin dışında kalan tek sınıf, proletarya, ezilen bütün halklar için çıkar gözetmeksizin savaşmaya devam edecektir.

(*) TSK’nın kullandığı ABD yapımı savaş uçakları ve helikopterlerin tümünün navigasyon sistemleri, yani elektronik donanımları, ABD uyduları tarafından bir anda devre dışı bırakılabileceği, herkesin bildiği bir sırdır. Yeni bir navigasyon sistemi üzerinde çalışan üç mühendisin Ankara’da arı ardına “intihtar” etmelerine dair ilginç bilgiler, Fikri Sağlar tarafından kamuoyuna duyurulmuştur.

“Emekçi Kadının Savaşçı Kişiliğinden Pratik Düşünüşünden Ve Yaşama Karşı Direngenliğinden Devrim Adına Öğreneceğimiz Çok Şey Var...”

Emekçi kadın; insanlığın yok sayılan, tek hakkı susmak olan, varlığı sadece erkek çocuk doğurduğunda hatırlanan, ama toplumun sürekliliğini, anlamlılığını ve gelişmişliğinin gizli kahramanı, yaşamın diğer yarısıdır.

Emekçi kadının toplumlar tarihindeki yerine dönüp baktığımızda ilk toplum olan ilkel komünal toplumdaki şu an yaşamakta olduğumuz kapitalist topluma kadar biçimsel olarak çok şey değişmişse de ezilmişliğinin özünde pek bir değişim yaşanmamıştır aslında. İlkel komünal toplum kadının ön planda olduğu ama zamanla, dolaylı olarak köleliğe başladığı ilk süreçti. Evet, kadının üretkenliğinden dolayı erkeğe göre üstünlüğü vardı ilk zamanlarda, ama ne zaman ki üretim araçları gelişip, yapılacak işler kas gücü gerektirdi, iş bölümü oluştu, işte o zaman kadının üstünlüğü de böylelikle elinden alındı. Derken sınıflı toplumların ilk temelleri mülkiyetin özelleşmesiyle atılmış, kadın da üretici konumdan uzaklaştırılıp kendini dört duvarın içinde erkeğin, çocukların ve evin kölesi olarak bulmuştur.

Artık kadın köle sahibinin kölesi, köle olan erkeğin kölesi ve dört duvarın kölesiydi. Zamanla toprağa dayalı üretim ilişkilerinin oluşmasıyla insanların konumlarındaki değişiklik kadının da konumunda değişiklik yarattı ve feodal toplumda, kadının köleliğine toprak köleliği de eklendi. Bu köleliklerinden sıyrılmaya çalışan kadına, yeni üretim ilişkilerinin sonucu olan (kapitalizm) fabrikalar kurtarıcı gibi geldi. Öyle ya, dört duvardan kurtuluyor insanların arasında üretime katkıda bulunuyordu. Kadın toprak köleliğinden kurtulduğuna inanıyor ama makineye köleliğinin başladığını göremiyordu. O, artık özgür bir köleydi tıpkı diğer üretici güçler gibi. Ve

ne zaman ki makinenin başından kovulmaya başladı, işte o zaman anlamıştı makineye köle olduğunu. Bunu anlamasıyla işsiz bir köleye dönüşmesi bir anda gerçekleşti.

Günümüzde ise bu duruma baktığımız zaman evde kocasının-çocuklarının-ailesinin, sokakta toplumun, fabrikada ise patronun baskısı altında yaşamaya mahkum(!) edilmiş durumdadır. Bu mahkumiyet, dokuma işçisi 117 emekçi kadının yanmış bedenleriyle tarihin akışını değiştirdikleri günden itibaren yerini daha bilinçli, daha kararlı ve daha mücadeleci bir yaşama bırakmıştır. Artık emekçi kadın kendi kurtuluşunun sınıfsal kurtuluşla gerçekleşeceğinin farkındadır. “Saçı uzun, aklı kısalar(!)” olarak değil, “yaşamın diğer yarısı” olarak bu mücadeleyi sırtlamakta ve onuru için tüm değerlerini feda etmekte hiç tereddüt yaşamamaktadır. Öyle ki, Aysun yoldaşın dediği gibi: “Tarih yazıyoruz dedik. Paris barikatlarındaki, Ekim Devrim’indeki, Küba’daki, Vietnam’daki kadınlar nasıl tarihin yazılmasına destek sundularsa, bizler de bir ucundan tuttuk. Ve yalnız, dünya proleter mücadele tarihine değil emekçi kadınların onurlu mücadele tarihinde de ayrı bir yere sahip olacağız.”

Evet, emekçi kadınların olmadığı bir sınıfsal mücadele yarım kalmış bir mücadeledir ve de başarı şansı düşüktür hatta imkansızdır. Bu yüzden yarınları kurma mücadelesinde emekçi kadının savaşçı kişiliğinden, pratik düşünüşünden ve yaşamın tüm zorluklarına karşı direngenliğinden devrim adına öğreneceğimiz çok şey var. Lenin’in dediği gibi: “Ve yarımı özgürleştirmeye doğru giderken emekçi kadınlar olmaksızın hiçbir mücadelenin başarıya ulaşamayacağını tarih kanıtlamıştır.”

Artık ne elma var öykünüzde,

ne de Havva

Saçlarından sürüklenen

kölelerde değilsiniz

Adınız Afrodit yada Ayşe,

ne fark eder

Yeterince ezildiniz

Siz fabrika da şartel,

makine önünde alinteri

Siz harmanda sarı toprak,

arıda oğul, sevdada türkü

Ve siz Avrupalı, Asyalı, Uzakdoğulu... .

Tüfekte mermi, tetikte parmak,

düğünde halay başı

Gün oldu bin hüznle yazıldı

adınız analık defterine.

Gün oldu işlendi aşklarımız

oyalı mendillere

Şiirdi, öyküydü, romandı yaşam

Ve siz hep vardınız...

Şimdi, yapayalnız

bende tek bir soru var

Bu susmak niye

Değil mi ki yaşamın yarısı sizin,

Kavganın yarısı da sizin hakkınız...

UMUT KAVGADA
GELECEK KAVGADA...

Akdeniz’den Leninist Bir Kadın...

“Sözümüz Sözdür İnsanlığa Ve de İnsanlığın Düşmanına: Savaşıyoruz, Savaşacağız ve Savaşarak Öleceğiz!”

Ölüm... Kimilerince maddi yaşamın sona ermesi, kimilerince alın yazısının noktalandığı son durak, kimilerince de kavgayla geçmiş bir ömrün son ve en anlamlı kaçınılmaz çılgılığıdır.

Ölüm, ilk duyulduğunda soğukluğu çarpıveriyor yüzümüze acımasızca. İlk kez bizim de bir gün öleceğimiz aklımıza geldiğinde donup kalıyoruz, ama biraz silkinince kendimize geliyor ve bu kaçınılmaz sonu zihnimizden uzaklaştırıp, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam ediyoruz. Oysa ki insanlığın ve doğanın ölümünün gerçekleşmekte olduğu bu zamanda insan neden yaşadığını ve ne için ölmesi gerektiğini sorgulamak zorundadır. Bu zorunluluğu kavrayan insan, kendi varlığının, bu ölümleri durdurması için mücadele etmenin önemini anlayıp; bunu görmek istemeyenlere, yaşamını olanca hızıyla tüketenlere, bunları görmemek adına kendi ölümlerinin gerçekleşmesini dileyenlere, sosyal ölümlere kendi yaşamı, hatta ölümlüyle bir ders vermelidir.

Hayatı omuzlamış insanlar, bugünü kurtarmanın telaşına düşmeyip, bugünü yarınların taşımanın sorumluluğuyla hareket etmeli ve yaşmalıdır. Ve yarınlara giderken önüne çıkabilecek bütün olumsuzlukları büyük bir inatla aşıp, yarınları bugünün çocuklarına hazırlama gücünden bir şey kaybetmemelidir... Toplumsal anlamda insanların “sosyal ölüm”ünün gerçekleştiği bir süreçte fiziksel ölümün pek bir anlamı kalmıyor aslında. Baktığımız her insanın yüzünde ölümün başka çeşitlerini görmekteyiz: Gülüşüyle, yürüyüşüyle, konuşmasıyla, bakışıyla, düşüncüsüyle “sosyal ölüm”ün taşıyıcılığını yapmaktadır insanımızlar.

Her insan, bilincinin yansıttığı ölümlü yaşıyor hayattaki duruşuyla...

Yaşamdan hiçbir beklentisi kalmayan, mutsuzluğunu ve karamsarlığını her yere kendisiyle taşıyan, yarınlardan umudu olmayanların bulunduğu bir top-

lum yok olma yolunda ilerliyor demektir. Yok olmaya doğru giden, karamsar ve umutsuz bir toplumda geleceğe dair bir şeyler beklemek kişisel anlamda elbette zordur. Ve hayata boş gözlerle bakan “sosyal ölümler”in oluşturduğu bir toplum kendini geleceğe taşımanın çok gerisinde kalıp, gün geçtikçe sonuna yani ölümüne, yok oluşuna yaklaşmış olacaktır.

İnsanın bu olguyu görüp harekete geçme gibi bir zorunluluğu vardır. “Toplumsal insan” olmanın bilincine varılmışsa eğer bu zorunluluğu sorumluluğa dönüştürüp kendine şunları söylemelidir: Yaşamın yok oluşunun, insanlığın yok oluşunun gözlerimin önünde akıp gitmesini izlerken, ölümümün nasıl olacağını düşünmek yanlış değildir, kendi hayatıma yön vermeyecek duruma getirilmişken ölümümün nasıl olacağı o kadar önemli midir? Bence değildir, çünkü yaşamın akışını eline almış “yeni insan”lar nasıl ölmeleri ve nerde ölmeleri gerektiğini düşünmenin yanında, ölümün üzerine yürüyerek yaşamlarını anlamlandırmanın telaşındadırlar. Ve bu anlamlandırılmış yaşamın ölümü de yaşamın anlamlılığına yaraşır şekilde olacak yani sıradan olmayacaktır. Çünkü insan nerede, nasıl, ne şekilde doğacağına kendi karar vermemiştir. Ama “yeni insan” nerede, nasıl, ne şekilde öleceğine karar verme özgürlüğündedir. Biz “yeni insan”lara düşen, ölümümüzü sıradanlaştırmanın yerine, ölümümüzü anlamlandıracak olan (yani mücadeleciler, kararlı, onurlu) yaşam sürmektir. Aksi takdirde “eğer doğru devrimci iradeyi ortaya koyamazsak, eğer devrimi gerçekleştirmeye yetecek devrimci öncülüğü ortaya koyamazsak bizi ve tüm ezilenleri tarifsiz bir ölüm beklemektedir.”

Ve biz “yeni insan”lar yüreğimizle ve bilincimizle haykırıyoruz:

... Ve söz veriyoruz ki yine herkese

...Bir köşede oturup

beklemeyeceğiz ölümü

Ve kimse anlatmayacak

o bildik hikayeyi

“İnsan doğar büyür yaşar ve ölür”

Yani bir ot gibi

Böyle olmayacak o bildik hikaye

bizim için anlatılmayacak...

...Bir de unutmayın,

sakın unutmayın yoldaşlar

Söyleyin yoldaşlar deyin ki

Öncekiler gibiydiler

Geri durmadılar,

hiç sakınmadılar

Bir an olsun dönüp

bakmadılar arkalarına

Ve arkada kalanlara...

Bir de soran olursa yoldaşlar

Nasıl geldiler

Giderken neler yaptılar?

Söyleyin onlara

bunun ne önemi var

Sadece şunu söyleyin:

Geldiler.. .

Savaştlar. . .

Savaşırken Öldüler.. .

Akdeniz’ den Bir Leninist...

“HEDEFİMİZ BİREYSEL KURTULUŞ DEĞİL TOPLUMSAL KURTULUŞ OLMALI...”

Merhaba Y.E. Mücadele Birliği okurları. Sizlerle üniversiteyi bu yıl kazana bir arkadaşımızla gerçekleştirdiğimiz sohbeti paylaşmak istedik.

Y. E. Mücadele Birliği: Bize kazanmadan önce üniversiteyi nasıl düşlediğinizi ve üniversiteyi kazandıktan sonra nelerle karşılaştığınızı anlatır mısınız?

Deniz: Aslında çevremdeki üniversiteli arkadaşlardan, okuduğum politik kitap ve dergilerden üniversitelerin durumunun pek de iç açıcı olmadığını öğreniyordum. Ama ilk defa geleceğim bir yer olarak ister istemez kafamda bir şeyler hayal ettim. İnsanların rahatça birbiriyle iletişim kurduğu, cinslerinden kaynaklı farklı konulara (!) konulmadığı, sürekli bir şeylerin rahatça tartışıldığı, üretildiği, paylaşıldığı, eleştirildiği, insanların kendilerini çok yönlü pekiştirebildiği bir ortam bekliyordum... Öğrencilerin düşüncelerini rahatça geliştirip ifade edebileceği ve öğretmenlerin buna müdahale etmediği, daha sosyal olduğu, aralarında dil, din, ırk gibi ayrımların yapılmadığı, dünyalarının “iki vize bir final”le sınırlı olmadığı bir üniversite hayal ediyordum.

Ben üniversiteyi kazandığım zaman şunu gördüm: “Eğitim sistemi diye bir safsatanın değil sistemin eğitimi” olduğunu maalesef yaşayarak öğrendim... Öğrencilerin ilkokul ve liseden aldıkları ezberci, insanı geliştirmeyen ve sadece şu bilgiyi yazarsan sınıfı geçersin mantığıyla, boş bilgilerle geldiği ve üniversitelerde bunun devam ettirildiğini gördüm. Kendilerini hayattan soyutlayan, günü kurtarma çabası içinde olan öğrenci tipleriyle karşılaştım. Öğrencilere bilimsellikten uzak, kalıpcı düşüncelerle eğitim veriliyor...

Ben fen-edebiyat fakültesi öğrencisiyim. Bölümüm gereği öğretim üyelerinin daha evrensel, daha hümanist, her yönden birikim sağlayabilen kişiler olması gerekirken tam tersi bir durum söz konusu... Öğretim üyeleri Türk milliyetçiliğini yücelten cümleler kuruyorlar ve bunları öğrencilere benimsetmeye çalışıyorlar. Öğretim üyelerinin, kendilerini ifade eden ya da söylediklerini desteklemeyen öğrencileri susturmaya çalıştığına şahit oluyoruz.

Mesela sınıftaki bir Kürt arkadaş aynı zamanda memurluk yapıyor. Öğretmen bugün Türkiye’de herkese eşit fırsatlar yaratıldığını, bir Kürdün de bir Türk gibi rahatça memurluk yapabildiğinden bahsediyordu. O arkadaş da söz

alıp memurluk yaparken kendi kimliğinden ödün verdiğini, kimliğini gizlemek zorunda kaldığını bizimle paylaşmak istedi. Öğretmen de arkadaşına “*Sus konuşma! Bölücülük yapma!*” gibi sert, tehdit edici ifadelerle susturdu... Öğretmenler bize sürekli ufkunuzu geniş tutun diyorlar... Bu örnekten de onların ufuklarının ne kadar -geniş-olduğunu anlayabilirsiniz.

Y.E. Mücadele Birliği: Peki sizce eğitim sisteminin, öğretim üyelerinin ve de öğrencilerin öyle olmasının nedeni nedir?

Deniz: Hüküm süren sistemin kendisi, insanın insan tarafından sömürülmesine dayanıyor. Bunun yanında eğitim sistemi de bu sömürü şekline göre biçimleniyor. Bu üretim biçimini ve sömürünün devamını sağlayacak “sistemin eğitimi(!)” veriliyor. Öğrenciler tek tiplendiriliyor. Kendilerine ve çevrelerine yabancı bireyler haline getiriliyor. Üniversiteler de, bu sistemi döndüren çarkın birer dişlisi rolünü oynuyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Peki sence eğitim sistemi nasıl olmalı ve bu nasıl gerçekleştirilmelidir?

Deniz: Az önce belirttiğim gibi eğitim sistemini var olan ekonomik-politik sistemden ayrı düşünemeyiz. Öncelikle insanı tek tiplendiren, yaratıcı yönünü körelten, kendisine ve çevresine yabancı-boş bireyler haline getiren bu sistemin eğitimi yıkılmalıdır. Bu da kapitalizmin yıkılmasından bağımsız değildir.

İnsanın yaratıcı yönünü geliştiren, bilimsel, hayatın kendisinden uzak olmayan bilgiler verilmeli. Çocukluk döneminden itibaren eğilim ve yönelime göre yaratıcılık yönünün belirlenip, yönlendirilmesi gerekir. İnsan toplumsal bir varlıktır ve bu toplumun bir varlığı olarak, toplumun sorunlarına duyarlı, çözüm üreten ve kendini çok yönlü geliştirebilen bir eğitim olmalıdır.

Y.E. Mücadele Birliği: Sohbetin için teşekkür ederiz. Son olarak Y.E. Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına söylemek istediğin bir şey var mı?

Deniz: Ben de size teşekkür ederim, bana zaman ayırdığınız ve düşüncelerimi sizinle paylaşma olanağı verdiğiniz için. Evet, şunu söylemek istiyorum son olarak: Bu bölümü bitirdikten sonra iş bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Zaten bu çokta önemli değil. Ben iş bulsam bile açıkta kalan bir sürü insan olacak. “Hedefimiz bireysel kurtuluş değil, toplumsal kurtuluş olmalı...” Hepimizin insanca yaşayacağı, birlikte üretip gelişeceği bir sistem bizim ellerimizde...

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!**

Antep’ten bir Leninist

DEVİRİMİ DURU BÜTÜN İKTİDAR

Yaşanan bir çok karmaşık olayın, gel-gitlerin, diplomasi trafiğinin ortasında şunu bütün açıklığıyla tespit etmek mümkün: Türkiye ve Kürdistan tarihi günler yaşıyor. Dolayısıyla Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci güçleri tarihi görevler bekliyor. Şimdi artık bütün mesele bizlerin bu tarihi görevlere hazır olup olmadığımızda düğümleniyor.

Başbakanın son ABD gezisi, adeta herkesin nefeslerini tutup, sonucunu merakla beklediği bir olay haline gelmişti. Neredeyse Hollwood ya da Yeşilçam filmlerinin bayağı konuşma sahnelerini aratmayacak bir mizansenin hazırlandığını görmemek için insanın ya alıklaşmış pembe dizi hayranlarından olması gerekiyordu ya da savaşın ekonomik ve politik nedenlerinden bihaber. Beyaz Saray adeta “Kasımpaşalı Teksaslı’ya Karşı” isimli avantür bir filmin stüdyosuna dönüşmüştü. Teksaslı’nın karşılama töreninde kendi elleriyle yaptığı “kalite kontrol”den sonra bu kez iş bir film olmaktan çıkıp futbol maçına dönmüştü. “Gol atmak”, “top çevirmek” türünden bayağılıklar artık diplomasinin kayıtlarına geçiyordu. Kasımpaşalı Teksaslıya eflenmiş, top çevirmeyi bırakıp gol atmasını istemişti. Sonuç: “Biz bu ziyareti niye yaptık”tır. Gerçi başbakan daha ayağının tozuyla yaptığı açıklamada “hamdolsun alacaklarımızı aldık” demiştir ama aldıklarının ne olduğunu tahmin etmek güç değil. Bush’un PKK’yi “ortak düşman” ilan etmesi ve “anlık istihbarat” dışında görünen bir şey yok. Bunlar da her ne kadar şaşalı bir şekilde sunulsa da “yeni” değil. Aslında olan bitenin ne olduğu açık: Türkiye, bir sınır ötesi operasyon için ABD’nin iznini istemiştir. Şartının ne olduğu KDP ve YNK’nin Bush-Erdoğan görüşmelerinden sonraki açıklamalarından anlaşılıyor. Talabani iki ülke arasındaki ilişkilerin iyiye gittiğini söylüyor. Federal Kürdistan Bölgesi hükümeti, Kandil bölgesinde köylüleri sorguluyor. “Hangi kampta hangi komutan bulunduğunu tespit ederek bildirin” diye talimat veriyor. Buradan KDP’nin Dışişleri sorumlusu Sefin Dizayi’nin “Bu sorunu bir işbirliği çerçevesinde çözmeye hazırız” sözlerinin anlamı anlaşılıyor. ABD ise, Türkiye’den birincisi, Güney Kürdistan’da kalıcı olmama, ikincisi KDP ve YNK ile arasında sorun çıkmaması ve hatta işbirliği yapılmasını istemiştir. Ve her iki konuda da, zaten aksi düşünülemezdi, söz almıştır. Burada bizim açımızdan şaşırtıcı bir durum yok. Türkiye burjuvazisinin bir kesiminin Güney Kürdistan’ı işgal ve ilhak etme isteğinde olduğunu ama bu niyetin gerçekleşmesinin kolay olmayacağını, hem iç hem de dış gelişmelerin ve güç dengelerinin bunu frenleyebileceğini söylemiştik. Bu niyetin devam ettiğini yine de belirtmek gerekiyor.

Başbakanın en son yaptığı açıklamanın hükümetin bu niyetin karşısında olduğu şeklinde anlaşılması gerekiyor. Daha önemlisi, “*Bu operasyonlarda tavrımız her şeyden önce burada silahların bırakılmasına yöneliktir*” açıklamasına ve yine aynı zamanda denk gelen MHP’nin DTP’li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve meclisten atılmaları yönündeki baskılarına karşı Başbakanın “*Böyle yaparsak onları da dağa itmiş oluruz. Burada kalıp siyaset yap-sınlar daha iyi*” sözlerine farklı anlamlar biçmeye çalışmaktır. Fakat ne yazık ki, sanki devletin çeşitli kesimlerinden daha önce de bu yönde açıklamalar yapılmamış ve ulusal sorun konusunda TC devletinin tavrı bilinmiyormuş gibi DTP, durumdan vazife çıkarmış görünüyor. DTP Genel Başkanının “*Nasil 8 askeri getirme iradesini gösterdiysek silahları susturma, tek bir silahlı insanın kalmamasını sağlama iradesini ve inisiyatifini gösterebilecek durumdayız. Bunu başarmak için bizim bir projemiz var*” sözleri bu anlama geliyor. Tekelci burjuva basının belli başlı köşe yazarlarının konunun üzerine atmasına da dikkat edilirse, “savaştan önce son şans” olarak ifade edilebilecek bu şantajın boyutları daha iyi anlaşılabilir. Ertuğrul Özkök “bunu önemseydiğini” söylüyor. İsmet Berkan “DTP’li ya da DTP’siz bu sorun artık çözülecek” diyor. Bütün burjuva cenah savaş giysilerini kuşanmış karşı tarafın nedamet getirmesini bekliyor. Parlametoda rehin tuttukları DTP’li milletvekillerine deyim yerindeyse “Kırk katır mı kırk satır mı” diye soruyorlar.

İşte bu durumda ulusal hareketin söyleyeceği her söz, atacağı her adım büyük önem kazanıyor. KCK açıklamasında “Türk devleti, Kürdistan halkına karşı kapsamlı bir savaşı yürüterek, Kürdistan özgürlük dinamiklerini şiddet yöntemleriyle yok etmeyi önüne koymuş bulunmaktadır” deniliyor. Ve son dönemde geliştirilen “Edi Bese” (Artık Yeter) hamlesinin buna karşı olduğu, Kürt halkının sabrının kalmadığı anlaşılıyor. Yine DTP Genel Başkanının Genelkurmay Başkanının “*ayağım frende konuşuyorum*” sözlerine karşılık, “*demek ki bir ayakları da gazda. Biz tüm gücümüz ile frenin üzerindeyiz*” sözleri de bunu doğruluyor. Demek ki, engel olunmasa Kürt halkının bütün devrimci dinamikleri harekete geçecek ve bastırılmaya çalışılan öfkesi kabından taşacaktır. Hiç bir halk, üzerinde her geçen gün daha da artarak devam eden baskılara sonsuza kadar sessizce katlanamaz. Bugün Kürt halkı, bir baskı ve imha hareketiyle karşı karşıyayken, şovenist histeri sokakları doldurmuşken bunun karşısında sonsuza kadar sabredemez. Önündeki tüm engelleri yıkarak kendisine akacak bir kanal mutlaka bulur, bulacaktır.

Bugün “sağduyu” çağrısı yapan reformistlerin tek derdi

DURAMAZSINIZ EMEĞİN OLACAK

kendi rahatlarının bozulmamasıdır. Onlar işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında on yıllardır süren savaşta saflarını zaten çoktan belirlediler. Reformizmin yıkılmakta olan burjuvaziye direk olduğunu artık bilmeyen yok. Onlar bu savaşta tarafsız değiller. Burjuvazinin ihtiyaç duyduğu “suni teneffüs”ü yapmakla meşguller şimdi. Hem de bunu en aşağılık sosyal-şovenlikleriyle yapıyorlar. Kendilerini “ABD, Türkiye’yi bölmek istiyor” şoven histerisine kaptırmış durumdalar. Hepsinin bir anda “yurtsever”, “bağımsızlıkçı” damarları kabarmış durumda. “Sağduyu” çağrılarının altında yatan gerçek neden budur. Onlar “Kürt sorununda inkarcı bir politika izlemek yanlış” diyen emekli generallerin sözlerine kulak vermeden yanalar. Tüm yangın söndürücülerini kuşanmış bu itfaiye memurları, nerede yanan bir devrimci ateş görseler onu söndürmek için koşuyorlar.

Bir de dillerine “Kürt Sorununun Çözümü”nü dolamış olan oportünistlerimiz var ki, onlar kelimenin tam anlamıyla “Allahlık Ali Bey!” durumundalar. “Adil, onurlu, özgürlükçü bir barış”tan yana bu kesim. İyi güzel de bu nasıl olacak? Kimlerle yapmayı düşünüyorsunuz, ya da ulusal harekete kimlerle yapmasını öneriyorsunuz bu “barış”ı. Onlara cellatlarından “adil, onurlu, özgürlükçü bir barış” beklemelerini öğütlerken hiç mi yüzünüz kızarmıyor. Aslında sizin niyetlerinizin de reformistlerinkinden bir farkının olmadığı anlaşılıyor. Bir “toplumsal uzlaşma”yla sınıf mücadelesini tatil etmek ve kendi rahatına bakmak! Ama gelin görün ki, sınıflar mücadelesi, nesnel devrimci süreç, sizin niyetlerinize göre gelişmiyor. “Savaşa Hayır” demekle savaş durmuyor. “Barış Hemen Şimdi” demekle de barış olmuyor. Devlet, bir işgal ve ilhak için tüm hazırlıklarını yapıyor. Zaten “sınır ötesi operasyon”lar yapan TC devleti şimdi 5 bin kişilik bir “anti-terör timi” hazırlıyor. Genelkurmay Başkanı “istihbaratın turşusunu kurmayız” diyor. Dışişleri Bakanı “Tezkere ne olursa olsun kullanılacaktır” diyor. Genelkurmay ikinci başkanı “Tezkere’nin uygulama sürecindeyiz” diyor. Ve hala bazı uyrur gezerler “barış”tan, “çözüm”den bahsediyorlar. Eğer “barış”tan, “çözüm”den anladığımız ulusal hareketin silah bırakması ve teslim olmasıysa bu konuda da yanılıyorsunuz; çünkü devrimin nesnel gelişimi, ulusal hareketin niyetlerini de aşıyor.

PEKİ NE YAPMALI?

“Sınır ötesi operasyon” daha açık adıyla savaş, hiç kuşku yok ki, şiddetli bir bunalım yaratacak, yığınların kaygılarını beklenmedik ölçüde artıracaktır. Nesnel devrimci temel, bu-

nu zorunlu kılıyor. Şovenist çığırtkanlığın arttığı ve sosyal şovenizmin at koştuğu bir sırada Kürt halkının yanında olmak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak tarihsel bir görevdir. Kendilerini sosyal-şovenizm çamuruna bulaştırmış olanlardan uzak durmak gerekiyor. Şimdi, “devrimci savaşım yöntemlerini savunmak, tartışmak, değerlendirmek ve hazırlanmak zorundayız. Elbette bu konuda en büyük sorumluluk Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine düşüyor. Gericici bir savaşta devrimci bir sınıf “kendi” hükümetinin yenilgisini istemeli ve bunun için çalışmalıdır. Bugünün enternasyonal görevi budur. Yarın bir gün bir “sınır ötesi operasyon” başlayacak olursa bununla atbaşı gidecek bir şovenist histeriye karşı işçi sınıfı ve emekçiler “halkların mücadele birliğini” savunmalıydılar. Kürt ve Türk işçilerinin mücadele birliği, şimdi her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır. Türkiye işçi sınıfı kendi özgürlüğünün Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmaktan geçtiğini iyi görmek zorundadır. Çünkü Lenin’in dediği gibi, “Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler, asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar.” Ortak düşmana karşı ortak mücadele! Bu artık kaçılmaz bir zorunluluktur. Sermaye sınıfına karşı, Türk ve Kürt burjuvazisine karşı, Kürt ve Türk işçilerinin emekçilerinin mücadele birliği! Savaşı durduracak olan da emeğin iktidarının kurulmasını sağlayacak olan da budur. Ancak Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği ile devrim başarıya ulaşabilir, burjuvazi alaşağı edilebilir, Kürt ulusu kendi kaderini özgürce tayin edebilir ve zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleştirilebilir.

Yığınların barıştan yana duygularından yararlanmak komünistlerin görevi olacaktır. Bu anlamıyla savaşın gericici niteliğine karşı kızgınlığı ifade eden her harekete her gösteriye katılmak, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarını öne çıkarmak gerekiyor. Bu mitinglere sadece “savaşa hayır” sloganıyla katılanlara şunu kabul ettirmek hayati önemdedir; “sürekli ve demokratik barış isteyen herkes hükümetler ile burjuvaziye karşı bir iç savaştan yana olmak zorundadır.”

Günümüzün kaçınılmaz gerçeği budur ve herkes kendini bu gerçekliğe göre tahkim etmek zorundadır. Bu sürecin bütününde büyük zorluklar, baskılar, katliamlar, kan ve gözyaşı vardır ama sonunda kazanılacak bir dünya ve özgür bir yaşam vardır.

Leninistler, sürece bu bilinçle hazırlanmalıdır. □

BİZ MÜCADELE ETMEK ZORUNDAYIZ

BAŞKA ÇAREMİZ YOK

Grevlerinin 27. gününde, Mücadele Birliği Platformu olarak, Telekom işçilerinin grevini ziyarete gittik. Haftalardır çok çeşitli saldırılarla karşı karşıya kalmalarına rağmen büyük bir kararlılıkla grevlerini devam ettiren, bunun için polis saldırılarına uğrayan, kelepçelenen, gözaltına alınan Telekom işçilerine, yalnız olmadıklarını, bizlerin de onların yanında olduğumuzu söylemek için, 11 Kasım günü Gayrettepe’de bulunan Telekom Genel Müdürlüğü’ne gittik.

Gayrettepe’ye geldiğimizde, Mücadele Birliği dergisi, Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Öğrenci Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi’nden Emeğe Ezgi Müzik Grubu olarak, “Emekçiler, Saldırılara Karşı İktidar İçin Savaşalım, Mücadele Birliği” pankartı açarak Telekom işçilerinin grev çadırına doğru yürümeye başladık. Telekom Genel Müdürlüğü görüldüğü anda da “Telekom İşçisi Yalnız Değildir”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey emeğin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganları atmaya başladık. Sloganlarımıza Telekom işçilerinden hemen karşılık geldi: “Yaşasın Sınıf Dayanışması”!

Bizi sloganlarla ve alkışlarla karşılayan Haber İş Sendikasına bağlı Telekom işçileri, hemen çadırlarına davet ettiler. Sıcak odun sobası etrafında sıcak bir ortam oluşturan Telekom işçileriyle merhabalaştıktan sonra, bize büyük bir coşkuyla bu grevlerinin Türkiye işçi sınıfı açısından önemini, kendilerinin coşkularını, hedeflerini anlatmaya giriştiler. Konuşma, sık sık işçilerin “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, “Gün Gelecek Devran Dönecek Hainler Halka Hesap Verecek” sloganlarıyla ve alkışlarla kesildi. Haber İş Sendikasını temsilen konuşan Telekom işçisi bir arkadaş, Telekom işçilerinin bu ülkede sendikaların da olduğunu, grevlerin de uygulanacağını insanlara hatırlatmış olduklarını söyledi ve “*bu grev, insanların üzerindeki ölü toprağı bir şekilde silkeledi attı. Biz meşaleyi yakıtık arkadaşlar. Bu grev işçi sınıfına, hatta ve hatta dünya işçi sınıfına hayırlı olsun diyorum. Bu grevler; dalga dalga büyüyecek ve iletleyecek, ülkenin gündemine oturacak, hatta ve hatta genel grevlere büyüyecek*” dedi.

Ardından grevin başından beri yaşanan sorunlara değinildi: “*Grevimiz çok talihsiz bir olayla başladı. Çok mesnetsiz, çok seviyesi düşük, elimizin tersiyle ittiğimiz, hiç bir şekilde tenezzül etmediğimiz bir sabotaj olayıyla başladı. Nitekim bunlar belirlendi, asılsız olduğu ortaya çıktı. Şimdi patron ne yapıyor, karşımıza grev kırıclarını çıkarıyor. Ama Türkiye işçi sınıfı, Telekom işçileri, davasına, sendikasına sahip çıktı. Şu andaki saldırılar; özgürlük mücadelesi veren insanlara saldırdır. Bu insanlar; diyor ki, ‘biz, mücadele et-*

mek zorundayız’. Bu olay, ya başarıya ulaşacak, ya da ulaşacak. Başka alternatif yok arkadaşlar. Bu, Türkiye işçi sınıfının hareketidir; başkaldırısıdır. Haksızlıklara, zorbalıklara, yalanlara, bu ülkeyi sömüren emperyalist güçlere karşı başkaldırısıdır. Artık, bu ülke sähipsiz değildir; biz kendi ürettiğimizi kendimiz yönetme hakkına sahip olmalıyız şiarını ortaya koymalıyız bundan başka alternatifimiz yok”.

“Bizim için, %50, %70 daha fazla ücret almak için yapıyorlar, bunlar ücret peşinde koşuyorlar denildi. Asla böyle birşey değil. Biz, ücret peşinde koşmuyoruz. Tam tersine, sendikamız yok edilme-ye çalışılıyor. Burada sendikamızın etrafında etten bir duvar örülmüş-tür. Biz, hangi anlayışla, hangi ruhla, hangi disiplinle başladıkysak, o disiplinle, o ruhla devam ediyoruz. Ve inanın ki bu artıyor. Her geçen gün arkadaşlarımızın ruhu bir o kadar pekişiyor, mücadele azmi bir o kadar gelişiyor. Ziyaretçi arkadaşlarımızın da çok yoğun şekilde gelmesi bizi adapte ediyor” diyerek sendikaya bağlılıklarını ve örgütlenmenin önemine değiniyor işçiler. “*Eğer haklarımızı istiyorsak, özgürlüğümüzü istiyorsak, sendikalara saldırıp, sivil toplum örgütlerini yok etmeye çalışıyorlarsa, bunların karşısına dikilmenin zamanı geldi, grev için çok önemsiyoruz bunu. Ve diyoruz ki, biz sosyal araçlarımıza zarar verdirmeyeceğiz. Kapitalistlerin, yabancı sermayenin bir ülkeye geldiğinde ilk yaptığı şey, sosyal haklara, sendikal haklara saldırmaktır; demokratik haklarına saldırmaktır. Sendikaları falan yok edecek ki, ondan sonra, insanları aç bıraksın, işsiz bıraksın. İktideli’de Çevik Kuvvet polisleriyle taşeron işçiler içeri sokulup iş yaptırmaya çalışıyorlar. Bunun adı grev kırıcılıktır. Asla ve asla bu tür baskılar bizi yıldıramayacak. Gözaltılar yaşıyoruz, grev kırıcılığıyla geliyorlar üzerimize, sabotajla geliyorlar. Medyasıyla geliyorlar; televizyonuyla geliyorlar.. Gelsinler, hiç önemli değil. Biz, sesimizi yükseltmek zorundayız. Bizim de alanlarımız var, buraları kimseye vermeyeceğiz, bunu da söylüyoruz. Türkiye işçi sınıfı bu işe sahip çıkmıştır. Bu, Türk Telekom olayından çıkmıştır; Türkiye işçi sınıfı hareketi haline bürünmüştür. Kimenin hiç bir şekilde kuşkusunu ve korkusunu olmasın; bu iş, zafer ulaşmaktan başka şans yoktur. Şu anda sendikalar ülke genelinde eylem kararları almaktadır; DISK’i, KESK’i, TMMOB’u, tüm sivil toplum örgütleri... . İşçi arkadaşlarımızdan baskılar geliyordu, ‘ne olur şu grev denilen bayramımızı yaşatın bize’ diyorlardı. Ve en sonunda da tüm süreçler denendi, 59 gün insanlar oyalandı ve 60. günde geldiler, böyle bir dayatmayla karşımıza çıktılar. Ve dedik ki, ‘kusura bakmayın, bu iş burada bitmiştir’. Aldık onurlu grevimizi, arkadaşlara armağan olsun dedik, bayramınız mübarek olsun dedik. İlk gün büyük bir coşkuyla başladık, büyük bir coşkuyla devam*

ediyoruz, artarak devam ediyoruz” diyerek sözü bizlere bıraktı.

Bu arada çaylarımız gelmiş ve sıcak sıcak yudumlamaya başlamıştık. Mücadele Birliği dergisi adına geldiğini belirten Vefa Serdar, daha önceden muhabirlerinin gelip kendileriyle röportaj yapmış olduğunu, bu röportajın yayınlandığı dergi sayısını da getirdiklerini söyledi. İşçi sınıfının bu işin devindirici gücü olduğunu ve onlara karşı yapılan saldırıları da gördüklerini belirtti ve “biz şöyle diyoruz, ‘işçiler grev yapıyorlar, sabotaja ne ihtiyaçları var’” dedi. Bu grevin Türkiye işçi sınıfı tarihi açısından çok önemli bir grev olduğunu söyledi ve “zaten özelleştirmeler genel bir saldırı; bunun karşısında, işçiler, emekçiler, yeterince durmadılar. Bu saldırı böyle başladı, işten çıkarmalarla devam edecek. Eğer siz grev yapmasaydınız, emin olun yarın buraya başka saldırılar gelecekti. Şimdi siz sendikalisiniz. Bu saldırının amacı, sizi örgüt-süzleştirmek. İşçi sınıfı örgütlüyse, devrimciyse herşeydir; örgütsüzse, devrimci değilse hiçbirşeydir. Bunu bildikleri için sendikaları dağıtmak istiyorlar. Ne kadar sendikasız işçi, o kadar kâr; bunu biliyorlar.

Biz de inanıyoruz ki, bu grevde çok kısa süre içerisinde zafer elde edeceksiniz. Ama eğer devam ederse bu grev, işçi sınıfı açısından daha da önemli bir yere oturacak. Karşı taraf da dayanamayacak, size gelecek, sizinle bir şekilde masaya oturup görüşmek zorunda kalacaklar. Ama bu bir çözüm müdür? Evet, geçici bir süre için çözümdür. Ama bize göre çözüm, işçilerin, emekçilerin iktidarı almaya olmur. İşçi sınıfı iktidara gelirse, kendi iktidarlarını kurarsa, o zaman tam anlamıyla bir çözüm olur. Dört dörtlük bir çözüm olur. Yoksa çözüm, şu anda geçici bir çözüm olacaktır. Biz diyoruz ki, aslında İktidar Dışında Herşey Hiçbir Şeydir. Yani sizin bugün kazandığınız herşeyi, yarın birileri gelip bir şekilde yeniden gaspedecek. Bu, grev yapmayın anlamına gelmiyor, elbette grev yapacaksınız ama her zaman, işçilerin, emekçilerin kafasında iktidar düşüncesi olmalı” diyen Vefa Serdar, hem bu grevin önemine, hem de işçilerin örgütlülüğünün önemine değinerek işçilerin iktidar bilincine sahip olması gerektiğini açıkladı. “Grev yapıyorsunuz ama bu grevi ileriye taşımak gerekir. Grev, bu noktada kalmamalı. Bu grevi, bir süre sonra kazandığımız bir zaferle bitirebilirsiniz. Saldırıları geri püskürtüldüğünde, masaya oturduğunda, siz bu grevi bitireceksiniz. Ama iş orada bitecek mi? Bize göre bitmeyecek. Yarın birgün Oger olmayacak da başınızda başka bir patron olacak. Onlar size başka türlü bir saldırı gerçekleştirecek. Çünkü özelleştirme saldırısı, dünya çapında bir saldırıdır. Bunun temel mantığı da şu: işçileri işten çıkartmak. Örgütlü işçileri işten çıkarmak kolay değil. Ama örgütsüz bir işçiyi işten çıkartmak kolay. Onların derdi bu. Bunun yolu da işçileri sendikasılaştırmak. Bunları hepimiz üç aşağı beş yukarı biliyoruz” dedi.

Grevdeki Telekom işçileri için bir yardım kampanyası başlatacaklarını da söyleyen Vefa Serdar, bunun için nelere ihtiyaç duyduklarını öğrenmek istedi. Telekom işçileri için başlatılan kampanya için şimdiden bölgelerde, semtlerde harekete geçildiğini söyleyerek şu anda sadece çay ve şeker toplayıp getirebildiklerini samimi bir şekilde dile getirdi. Sözü alan işçiler ise, ekonomik değil, manevi desteğe daha fazla ihtiyaç duyduklarını söyleyerek bizlerden isteklerinin ne olduklarını sıraladılar. “Bizim taleplerimizin, isteklerimizi

zin ne olduğunu halk arasında sohbetlerde bunu yaymalısınız, bizim derdimizin sabotaj olmadığını, bizim üretimden yana olduğumuzu anlatmalısınız. Biz yarın yine işlerimizin başına geçeceğiz, üreteceğiz, kazandıracacağız ki, kazanalım. Biz, sermayenin göstermeye çalıştığı türde insanlar değiliz. Bakın arkadaşlarımız rahatızsız, bu insanlar hep çalışmaya, üretmeye alışmış. Böyle boş durmaya alışmamış. Ya, bak şimdi işimizin başında olsaydım şunu yapardım, bunu yapardım, bir şey üretirdim de iki lokma alırdım çoluğuma çocuğuma götürürdüm diyorlar. Bizi, ekonomik olarak çökertemeyecekler. 27 gün boyunca burada arkadaşlarımız burada bir şeyler öğrendiler, bir şeylerin farkına vardılar, gördüler. Ve burada hayat mektebini okuyarak bir yere geliyorlar. Arkadaşlarımız evinin, arabasının anahtarını veriyor, ‘al başkanı, yeter ki bu grevi, bu onurlu mücadeleyi başarıya ulaşturalım’ diyor. Bizim de artık bunu başarıya ulaştırmaktan başka şansımız yok arkadaşlar. Bu artık onur ve namus meselesidir. Ülkemizin mese-

lesidir. İşçi sınıfının meselesidir. Onun için buraya gelen tüm arkadaşlardan isteklerimiz bunlardır. Bildiri basabilirler, yayınlarda yer verebilirler, gittikleri her yerde bu Telekom grevini anlatabilirler, eylemlerde sloganlarla öne çıkartarak bu şekilde yardımcı olabilirler” diyor ve çok az fire verdiklerini, tam 26 bin 583 Telekom işçisinin grevde olduğunu söylüyorlar. Ve ortalama her işçinin ailesinde ortalama 4 kişi olduğunu varsayarak, bu grevin 100 bin kişinin hayatını etkilediğini söylüyorlar.

Ardından sözü alan Ercan Tilmaş, Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlü bir tekstil işçisi olduğunu söyleyerek söze başlıyor ve “bu sabah gazetelerde okudum, Telekom işçilerinin ne kadar kararlı olduğunu ve bu grevi zaferle ulaştırma isteğini. Bu, bir tekstil işçisi olarak bana gurur verdi, moral verdi. Biz, farklı sektörlerde çalışan işçiler olarak mücadele birliğini ördüğümüzde, sermayeye karşı daha etkili sonuçlar alabiliriz” dedi ve işçilerin kendi öz örgütlülükleri olan komitelerde örgütlenmeleri gerektiğine değindi. Sermaye ve devletin bu anayasal grev hakkına nasıl saldırdıklarını söyleyerek “nerede grev çadırı olsa orda karşımıza polis dikiliyor” diye örnek verdi. “Biz sendikaya karşı değiliz elbette ki. Ama sendikandan yapabilecekleri belli, devlet bir yasayla grevi engelleyebilir. Aslanan, bizim fabrikaları, tarlaları, iktidarı ele geçirmemiz. Biz, tekstilde çalışan Devrimci İşçi Komiteleri olarak, sizleri, devrimci işçi komitelerinde örgütlenmeye çağırıyoruz. Daha ileri adım atmaya, iktidarı ele geçirmeye, sosyalizmi kurmaya çağırıyoruz” dedi.

İşçilerden sonra sözü öğrenciler aldı. Devrimci Öğrenci Birliği’nden bir öğrenci arkadaşımız, Bulgaristan’da sosyalizme geçildiğinde bir fabrikada çalışan işçilerin kolektif bilincinin ne kadar gelişkin olduğunu anlatan bir şiir okudu. Onun ardından da Ayışığı Sanat Merkezi’nde çalışmalarını yürüten Emeğe Ezgi, türkü ve marşlarıyla grev çadırına ses kattı.

Ziyaretimiz bittiğinde, üzerinde Denizlerin resimlerinin olduğu 20008 takvimimiz ve Mücadele Birliğinin son sayılarını işçilere bıraktık ve pankartımızla birlikte işçilerle fotoğraf çektirdik. Onlara, “yeniden geleceğiz” diyerek, geldiğimiz gibi, sloganlar ve alkışlarla grev çadırından ayrıldık.

**TELEKOM İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!**

YAĞMACI BURJUVAZİ

Ekim ayının sonlarına doğru yükselen faşist histeri ve saldırı sırasında Bursa'da bir market zincirine saldırı ve yağma yaşandı. Bu marketlerin tek özelliği, sahibinin Kürt olmasıydı. Aynı günlerde sık sık, hükümet yetkilileri ve kaleşörlerin dile getirdiği, Barzani'nin şirketlerine el konulması istemi, burjuvazinin yağmacı karakterini tekrar gözler önüne sermeye başladı.

Türk burjuvazisi, daha ilk ortaya çıktığı dönemde, Osmanlı egemenliği altındaki ulusların sermaye birikimine, varlıklarına el koyma, yağmalama ile sermaye birikimini hızlandırmaya başladı. O zaman ulusal devletlerini kurmaya yönelen uluslardan burjuvalarla, halklarla çatışmaya girdiler. Bunlardan en önemlisi, Ermeni halkına yönelik yapılan kıyımdır. Ermenilerin ulusal hakları Türk burjuvazisinin egemenliğini, diğer halkları boyunduruk altında tutarak sürdürme anlayışıyla bastırıldı. Bu bastırma, Ermeni halkını kıyımdan geçirmeye dönüştürüldü. Bu kıyım sırasında Ermenilere ait bütün taşınmaz sermayeye Türk burjuvazisi el koydu, yağmaladı. Ermenilerin zaten canını bile kurtarması mümkün olmadığından, canını kurtaranlar da yollarda soyulmuş olduğundan taşınır olanlar da yağmalandı. Bu dönemde Türk burjuvazisinin gerçekleştirdiği yağma çok ileri düzeyde oldu. Aradan yüzyıla yakın zaman geçmesine karşın, hala Ermenilere ait tapu arşivlerinin açılmasını Türk burjuvazisi önemli bir tehdit olarak görüyor. Açık ki, yağmacılığın boyutlarının görülmesini istemiyorlar.

Yağmacılık, burjuvazinin genel bir özelliği olarak vardır. Daha önceki sınıflı toplumlarda değişik biçimlerde varolan yağmacılık, burjuvazinin yükseliş döneminde sermaye birikimini gerçekleştirmek için yapıldı. Kapitalizmin ilk olarak güçlendiği İngiltere'de, köylülerin topraklarına zorla el konulması, yağmanın bir biçimiydi. Sömürgecilik ilişkilerinde de

yağmacılık en yaygın ve sınırsız haliyle gerçekleştirildi. Başta Amerika kıtasının yerli halklarının bin yıllardır gerçekleştirdiği birikimlere el konulup yağmalanması geliyor. Bütün tapınaklar, saraylar, yerleşim birimleri yağmalanarak değerli olan herşey Avrupa'ya taşındı. Daha sonra da Amerika kıtasının madenleri ve yerüstündeki diğer zenginlikleri yağmalandı. Aynı süreçler Afrika'da, Hindistan'dan Çin'e Asya'da ve Avustralya'da gerçekleşti. Burjuvazi, büyük bir vahşetle herşeyi yağmalayarak sermaye birikimi oluşturdu.

Türk burjuvazisi de bu süreci karakteristik özellik olarak sürdürmeye çalışıyor. Osmanlı'nın son döneminde yaşananlardan sonra benzer yağma, Kurtuluş Savaşı'nda ve savaş sonrası nüfus değişimi sırasında gerçekleşti. Binyıllardır bu topraklarda yaşayıp birikim oluşturan Rumlar giderken, bütün birikimleri burada kaldı, Türk burjuvazisi için sermaye oldu. Daha sonraları, 30'lu yıllarda Yahudilere yönelik saldırılar gerçekleşti. 1940'lı yıllarda ise Varlık Vergisi ile yine bir yağma gerçekleşti. Azınlıklara öyle yüksek vergiler uygulandı ki, kimi zaman vergiye gerekçe olan işletmeyi satarak elde edilen para bile vergiyi ödemeye yetmiyordu. Varlık Vergisi döneminde azınlıklardan olanların varlıkları, yağmalanmanın bir biçimini yaşadı. İstenilen vergiyi ödeyemeyenler Aşkale'ye taş kırmaya gönderiliyordu. Aşkale'ye gitmemek için ellerindeki herşeyi kelepirci fiyatına satanlar ya da herşeyini bırakıp başka ülkelere kaçanların varlıkları, Türk burjuvazisi için yeni bir sermaye birikimi oluşturdu. Bununla da bitmedi, 1955 6-7 Eylül olayları sırasında İstanbul'da başta Ermeniler ve Rumlar olmak üzere azınlıklara ait işyerleri, okullar, hastane, kilise, sinagoglar ve evler saldırıya uğrayıp çapulcu yağması gerçekleştirildi. Diğer illerde de yağma yapıldı. Bu yağmanın özel olarak planlan-

dığı, bir provokasyonla başlatıldığı artık biliniyor. 6-7 Eylül'deki yağma olayları nedeniyle azınlıklardan çok sayıda insan herşeyini bırakıp canını kurtarmak için başka ülkelere kaçtı. Kimisi de kelepirci fiyatına elindekileri sattı. Burjuvazi 6-7 Eylül olaylarıyla da hem çapulcu yağması gerçekleştirdi, hem de bir çok birikimi eline geçirip sermayesine kattı.

Burjuvazinin tarihinde, yağmacılığın belli başlı dönemleri bunlar olurken, sürekli olarak daha küçük boyuttaki benzerleri yaşandı. Bugüne kadar bu yağmalar burjuvazinin sermaye birikimlerinde önemli yer tuttu. Bugün varlığını sürdüren bazı büyük sermaye gruplarının ilk ortaya çıkışı bu yağmalara dayanıyor.

Buradan elbette sermaye birikiminin sadece yağmaya dayandığı, ya da asıl olarak yağmacılığa dayandığı sonucu çıkarılmamalıdır. Çünkü sermaye birikiminin kendisi asıl olarak artı-değer sömürüsüne dayanır. Türk burjuvazisinin sermaye birikimi de asıl olarak artı-derger sömürüsüne dayanır. Yağmacılık bu sermaye birikimi sürecinde sermayeyi elinde bulunduranlar açısından fark oluşturdu. Azınlıkların elindeki sermaye, Türk burjuvazisinin eline geçti. Azınlık halkları da elbet bu süreçte ağır bedeller ödedi.

Son günlerde yaşanan gelişmelere baktığımızda yine burjuvazinin yağmacılığa niyetlendiği görülüyor. Son olarak hükümet sözcüsü "terör" destekçilerinin üzerine gideceklerini açıkladı. Ambargo, "teröre" destek veren şirketlere el koyma söylemlerinin sıklaşması, Bursa'da sahibi Kürt olan bir market zincirinin yağmalanması ve bir çok kentte Kürtlere yönelik, işyerlerine yönelik saldırılar (elbette saldırılar sadece bununla sınırlı değil) yeni bir yağmacılık olarak ortaya çıkıyor. Bursa'da marketten yağma yapanların kucakları dolu olarak çıkarken kapının önünde duran polisle fotoğraflarının çekilmiş olması, polis kontrolünde yağmanın fotoğrafı olarak çok şey anlatıyor.

Türk burjuvazisinin bu yönelimi ne kadar gerçekleşir, ya da gerçekleşebilir mi? Türk burjuvazisinin bunu yapmak için Kürtlerin elindeki birikimleri ve sermayeyi yağmalamak için can attığına şüphe yok. 90'lı yıllarda birçok Kürt işadamlarından devletin iyi çocuklarının zorla büyük paralar aldığı biliniyor. Bugün ise büyük bir iştahla Kürtlerin elindeki sermaye

yeye ve tüm birikimlerine el koymak için çabalıyor. Önce Kerkük petrolerine göz dikildi, 70-80 yıl öncesinin anlaşmalarına kadar ortaya döküp bu amaçla kullanmaya çalıştılar. Bu doğrultuda, şovenizm körüklendi, faşist histeri oluşturuldu. Kerkük petrolerinin kendilerine yem olmayacağını, boğazlarında kalacağını görmeleri zor değil. Uluslararası koşullar ve Türk sermayesinin içinde bulunduğu ekonomik olarak her an çökebileceği gerçeği, Türk burjuvazisinin yağmacılık girişimlerini zorlaştırır. Kerkük petrolerine ulaşmayan, geriye kalana göz diker! Ama bunu ne ölçüde gerçekleştirebilir, o şüpheli.

Ekim'in son on gününde yaşananlar, en gerici düşünceye sahip olanına kadar hepsinde her an saldırıya uğrayabileceği gerçeği nedeniyle faşizme karşı bir tepki oluşturdu. Faşizme karşı mücadele bilinci Kürt halkı içinde daha fazla yayılıyor. Kürtlerden alışveriş yapılmaması konusunda yapılan propagandalar elbette Kürt halkından karşılığını alacaktır. Kürtlere yönelik olarak

gazetelerde, TV'lerde, her gün, her türlü aşağılamanın, hakaretin, küfürün manşetlerden inmediği, eksik olmadığı bu günlerde, aynı zamanda devrimcilere, ilericilere ait kurumlara, sendikalara yönelik saldırılar da gerçekleşti. Faşizmin kendisinden olmayan herkese düşman olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi.

Kürt-Türk ve tüm emekçi halklardan emekçiler, faşist histeriye karşı mücadele birliğini yükselterek karşı koyabilir, bu saldırıları püskürtebilir. Burjuvazinin yağmacılığı emekçiler arasında düşmanlığı, şovenizmi körükleyip sömürüyü artırma işlevi de görmektedir. Bunu tamamen sona erdirmek için devrim mücadelesinin yükseltilmesi, özgürlük mücadelesinin yükseltilmesi gerekiyor.

Faşist devlet yıkılıp burjuva egemenliği ortadan kaldırıldığı zaman, bunun tüm sonuçları da ortadan kalkmış olur.□

“İnsan Olmanın Gerekliliğini ve Sorumluluğunu Yerine Getirecek miyiz? Yoksa Sosyal Ölümler Olmaya Devam mı Edeceğiz?”

Değişimlerin tümü birbirini etkilemektedir. Doğa koşullarının değişmesiyle insanların barınma, giyinme ihtiyaçlarının yanında geçinmek için yapılan işler ve buna bağlı olarak araç ve gereçler de değişmektedir.

İlkel komünal toplumda insanlar avcılık, toplayıcılıkla uğraşır ve geçimlerini sürdürürlerdi. Kabilenin erkekleri ava çıktıkları zaman kabile yönetimini kadınlar üstlenirdi. Toplayıcılıkla uğraşan kadınlar toprak ve bitkiler hakkında bilgi ve beceriye sahiptiler. O dönemde bilgiden korkulduğu için bilgiye “saygı!” duyulurdu. Kadının sahip olduğu bilgi, doğurganlığı ve kabileyi yönetebiliyor olması kadına toplumda önemli bir yer kazandırdı. İlkel komünal toplumda soy, anne tarafından sürdürülürdü. Bu nedenle toplum anaerkil bir yapıya sahipti.

Avcılık ve toplayıcılık gün geçtikçe genişleyen kabilelerin yaşamlarını sürdürebilmeleri için yetmez olmuştu. Bu nedenle kabileler yerleşik yaşama geçmiş, tarım ve hayvancılıkla uğraşmaya başlamışlardı. Arazinin yapısına göre dağ ve tepelerde yaşayanlar hayvancılık, alçak arazilerde yaşayanlar tarımla uğraşmışlardır. Giderek gelişen üretim araçları, diğer sonraki sistemlerde olduğu gibi insanlar arasındaki ilişkileri de belirlemiştir. Tarım ve hayvancılık kol ve kas gücü gerektiren bir işti. Bu nedenle erkeğin emeği ön plana atıldı. Bu da toplumun anaerkil yapıdan ata-

erkil yapıya geçmesine neden olmuştur.

Kabileler arası savaşların yaşanması, esir düşen kabile üyelerinin diğer kabileye hizmet etmeleri köleci toplumun oluşmasını beslemiştir. Üretilen ürünün, üretim araçlarının ve kölelerin, güçlü olan kabile reisinin elinde toplanmasıyla özel mülkiyet ortaya çıkmıştır. Oluşan her yeni sistem geliştirecek yeni bir sistemin temelini oluşturur. Köleci toplumun gelişim süreci içerisinde üretim ilişkilerinin, araçlarının değişmesiyle beraber feodal toplumun nüveleri ortaya çıkmıştır. Feodal beyler arası rekabet ve rekabet arasında kalan serflerin isyan etmesi feodalitenin yıkılışını hazırlamıştır. Gelişen bilim, bilgi, teknolojiyle yetkinleşmeye başlayan üretim araçları üretim ilişkilerine yansdı ve feodalite yerini zamanla kapitalizme bıraktı.

Kapitalizm, feodalizme göre ilericiydi. Kapitalist sistemde üretim kol ve kas gücü, gerektiriyordu. Üretimde kol ve kas gücü yeni bir sınıf olan işçi sınıfını doğurdu. Kapitalist sistem ihtiyaca göre ürün üretmez, üretilen ürünleri kar amaçlı üretir. Daha çok ürün ve daha çok kar, daha çok işçi ve emek gücü gerektirir. Köleci toplumda olduğu gibi işçilerin üstünde bireysel olarak hakimiyet kuracak kimse yoktu. Bu nedenle işçiler “özgür”dü. Ama, yaşam koşullarının giderek kötüleşmesi, harcanan emeğe rağmen alınan ücretlerin azlığı işçilere sadece ücretli “özgür” köleler olduğunu gösterdi. Sistemin “özgür” kölesi olan

işçi sınıfı sanayi devrimiyle daha da köleleşmiştir. Fabrikalardaki yeni üretim ilişkileri yeni emek gücüne ihtiyaç duydu. Bu nedenle emekçi kadınlar ve çocuklarda üretim sürecine sokuldu. Özel mülkiyetin ve kapitalist sistemin ortaya çıkardığı çekirdek aile, kadın ve çocukların üretim sürecine katılmasıyla dağıldı.

Ve bugün sömürü tüm kapitalist ülkelerde vahşice sürmektedir. Kendi sonunu hazırlayan kapitalizm yıkımını engellemek için yama yapmaya çalışmaktadır. Kapitalistler, insanların gelişebilmesi, çöken ekonominin düzelmesi için ülke insanlarının daha çok çalışması gerektiğini; bu nedenle de eğitime önem verilmesi gerektiğini saçmalarlar. Sanki tüm bu yaşananların nedeni kendileri değil de eğitim sorunuymuş gibi. Hatta bu çerçevede “Baba beni okula gönder”, “Haydi kızlar okula” gibi projeler üretir ve suçlunun sistemin kendisi olmadığını gizlemeye ve kafa bulandırmaya çalışırlar. Önce sömür, yoksul bırak, aç bırak, eğitim hakkını engelle sonra proje üret. İşte kapitalizmin çözümü.

Biz gençler bu kafa bulanıklığına, aldatmacaya kanmayacağız. Bizim geleceğimizi çalan bu aşağılık sistem yıkılmadan, sosyalizm kurulmadan bu sorunların bitmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Hepimize çok görev düşüyor. Çok düşünmeye gerek yok. Sadece kendimize şunu soralım:

“İnsan olmanın gerekliliğini ve sorumluluğunu yerine getirecek miyiz yoksa hayvan gibi yaşamaya mahkum edilip, sosyal ölümler olmaya devam mı edeceğiz?”

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ
İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Hatay'dan Genç Bir Leninist

DEVİRİMCİ TUTSAKLARA SALDIRILAR ARTIYOR

Tarihi Ölüm Orucu eyleminin bitirilmesinden sonra, zindanlarda devrimci tutsaklara saldırılar giderek artıyor. Bir "sınırötesi operasyon" hazırlığı içerisinde olan devlet, içeride de devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını sürdürüyor. Bunun son örneği de Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Zindanında yaşandı. Suların kesilmesine karşılık kantinden alınan pet şişeleri su depolamak için kullanan devrimci tutsaklar, cezaevi idaresinin hedefi oldu. Hücrelere baskın yapılarak devrimci tutsaklar darp edildi ve su şişelerine el konuldu.

Bu konuyla ilgili olarak 17 Kasım günü Mücadele Birliği Platformu tarafından İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması düzen-

lendi. Saat 12.30'da yapılan basın açıklamasına, şu an Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Zindanı'nda tutsak olan S.Serbülent Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü de katıldı. Mücadele Birliği adına basın açıklamasını okuyan Vefa Serdar, tarihinin en büyük, en köklü ekonomik ve siyasi krizlerinden birini yaşayan tekelci kapitalizmin, varlığını ancak işçi ve emekçilere, yoksul Kürt halkına ve zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırarak sürdürdüğünü belirterek: "Devlet, zindanlardaki devrimci tutsakları susturabilmek, baskı ve zorla sindirebilmek için her yola başvuruyor. Devrimin gelişimini

başka türlü engellemeyeceğini düşünen Türkiye tekelci sermayesi ve onun devleti, elinin altında rehin tuttuğu devrimci tutsaklara saldırılarını yoğunlaştırıyor: Mektup cezası, görüş cezası vb ile boyun eğdiremediği devrimci tutsaklara karşı zindanlarda her gün yeni bir saldırı biçimi geliştiriyor" dedi. Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Zindanı'nda devrimci tutsaklara yönelik saldırıların son dönemde had safhaya ulaştığını ifade eden Serdar, basın açıklamasında şunları söyledi: "Tekirdağ 1 Nolu F tipi Zindanı'nda, devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar, son bir yıldır had safhaya ulaştı. Bunun son örneği, tutsakların sularının kesilmesi, tutsakların susuz bırakılmasıdır. Zindanları aynı za-

manda bir rant kapısı haline getiren devlet, böylece hem tutsaklara yaptırım uyguluyor; hem de onları kantinden alışveriş yapmaya zorunlu kılıyor. Devrimci tutsaklar, sularının kesilmesine karşılık, kantinden aldıkları su şişelerini, sular aktığında doldurmuş, ve ihtiyaçlarını gidermek için suyu depolamışlardır. Cezaevi idaresinin yeni hedefi, bu şişeler olmuştur. Hücrelere baskın yaparak zorla, devrimci tutsakları darp ederek bu pet şişelere el koymuşlardır. Bu 'büyük zafer'le yetinmeyen idare, bir de buna karşı direnen devrimci tutsaklara disiplin cezaları vermiştir. Tutsaklara uzun süreli görüş cezaları veren devlet, bu şekilde tutsakların direncini kırmaya çalışmaktadır.

Kısa süre önce Gebze Zindanı'ndaki kadın tutsaklara da saldırılarını yoğunlaştıran devlet, buradaki adli mahkumları kışkırtarak ırkçı sloganlar attırması, onlara kapıları dövdürerek devrimci tutsakları tehdit ettirmiştir. Askerler de bu sloganlara ve tehditlere eşlik etmiştir". Ardından, yapılan hiçbir saldırının devrimci tutsaklara ve onlara sahip çıkanlara boyun eğdiremediğini ve eğdiremeyeceğini söyleyerek, "Biz, tüm gücümüzle, devrimci tutsakların yanında olmaya devam edeceğiz" dedi.

Okunan basın açıklamasının ardından Sakine Sürücü söz aldı. Sürücü, son 1 yıldır öğlunu, verilen cezalar nedeniyle göremediğini söyleyerek, oğlunu geçen hafta ziyarete gittiğini, cezaların bitmesiyle yeni cezaların verileceğini, devrimci tutsakların su sorunu çektiğini ve buna karşılık aldıkları önlemleri idarenin saldırı bahanesi olarak kullandığını belirtti. Hiçbir baskının ve saldırının devrimci tutsakları yıldıramayacağını altını çizen Sürücü, her zaman onların yanında olduklarını söyledi.

Sakine Sürücü'nün de konuşmasının ardından basın açıklaması sona erdi. □

İNSANLIĞI ÖLDÜREN KAPİTALİZM

Özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlarda insanlar ezilmiş, sömürülmüş, açlığa mahkum edilmiş ve daha bir sürü insanlık dışı muamelelere tabi olmuştur. Ki, kapitalizm devam ettiği sürece yapılan bu muamelelerin sonu gelmeyecektir. Sınıflı toplumlarda her türlü hakka sahip olanlar üstün sınıf olarak sayılan, üretim araçlarına sahip olan insanımsıların oluşturduğu kesimdir. Bu insanımsı sınıfa mensup olmayanlara ezilmesi gereken böcek gözüyle bakılır.

Sınıflı toplumların bize yaşattığı bu kadar adaletsizliğin, iğrençliklerin yanı sıra insanlığımızdan da götürdükleri olmuştur ve halen de olmaktadır. Sınıflı toplum kendi varlığını "ben"çillik üzerine kurmuştur. Ve son aşamasında olan kapitalizm bu "ben"çillik iyice derinleşmiştir. Düşünün evde aniden rahatsızlandınız ve can havliyle kendinizi hastaneye attınız. (Bu, benim bizzat yaşadığım bir olay.) Rahatsızlığınızın aciliyetini belirttiniz ve size bir öncelik tanınmasını istediniz. Ama sınıflı toplumlarda önceliğin insan hayatına değil, paraya ya da tanıdığınızın olup olmadığına bağlı olduğu size bir kez daha dolaylı ya da dolaysız olarak hissettirilir. Eğer birine öncelik verilecekse bu öncelikten doktorun kendisi de bir çıkar edinebilir. Sonrasında bir resmi işlem yapmanız gerekti ve resmi daireye gittiniz. Bu işlemin bugün muhakkak yapılması gerekti yoksa alacağınız 3-5 kuruş paradan da mahrum edileceksiniz. Ufak bir eksikliğinizi çıktı getirdiğiniz evraklardan ve biliyorsunuz memur istese yardım edebilir aslında. Artık o hale geldiniz ki rica minnet ediyorsunuz, memurun ne umurunda sizin alacağın 3-5 kuruş para! İş-

tersen açıktan öl ona kalırsa. Öyle ya, zengin olsaydın yani memura ruşvet verecek kadar paran olsaydı sen gelmeden, evrak getirmeden de işlemin yapılırdı. Düşünürsün neden böyle diye, önceleri suçlunun o kendini düşünen doktor ve memur olduğunu sanırsın. Onlar bencilleşerek insanlıktan çıkmıştır. Ama bir değil iki değil insanların birçoğunda bencillik görürsün. Dönüp kendine bakarsın. Sen değil miydin sokakta sana el açıp dilenen teyzenin neden bu hale geldiği üzerinde bir kez bile kafa yormayan, sen değil miydin sokakta simitçilik yapan-mendil satan küçücük çocukların düştüğü bu hali umursamayan, sen değil miydin sırf "benim başıma bir iş gelmesin" diye senin çalıştığın iş yerinden atılan işçi arkadaşının arkasında durmayan?, Şimdi bir memur sana yardım etmedi, bir doktor seni umursamadı diye kızyorsun. Evet, gerçeklerle yüzleşmeye başlıyorsun. Sende bencilleşmişsin. Ve bunu yapan o insan, bu insan değil bencil düzenin, kapitalizmin ta kendisidir.

Şimdi önce kendinde bir devrim yapmalısın. Bu düzenin insanı yozlaştırmasına engel olmalısın ve yozlaşan insanları da bu gerçekle yüzleştirmelisin, yüzleştirmelisin. Bu düzenin tümüne karşı savaşmalıyız. Ve bu sistemin iğrenç getirilerden biri olan bencilliğin önüne yıkılmaz set çekmeliyiz. Ancak bu sayede hayvan gibi bir hayat yaşamak yerine, insan gibi bir yaşamın kapılarını aralarız. İnsanlar paraları olmadığı için ölmemeli, sokaklarda açıktan ölmek için dilenmemeli...

İşte tam da bunlar için haydi devrimci mücadeleye saflarına...

ƏDİ BESE! (YETER ARTIK!)...
KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR, KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!
AMED'den Y.E. Mücadele Birliği Okuru

HASTANE KORİDORLARI ZINDANDIR BİZE

Gün ağarmaya yeni başlamışken uykunu bölüp kalkmalısın, doktorların 9'da hatta 10'da geldikleri hastaneden sıra almak için. Ağrıyordur bir yerlerin ve ağrının geçmesidir tek isteğin. Girersin içeriye hemen, sıra alma ümidindeyken kilitlenir sistemi hastanenin. Beklemen söylenir ki bu uzun bekleyişlerin başlangıcıdır. Çevrene bakınırsın bu bekleyiş esnasında, birçoğu ağır hasta olan insanları bu kadar bekleten sisteme isyan edersin. Sonra birden çalışmaya başlar bilgisayarlar, sistem geri gelmiştir. Yüzünde bir tebessüm oluşur ama yersiz bir tebessüm olduğunu anlamakta gecikmezsin. Sonra söylersin hangi doktora gideceğini, verir sıranı. Gidersin doktorun kapısına ve 'görüş günü'nün gelmesini beklersin...

Kapıdaki 'gardiyan' sırası gelenlerin ismini okur, senden önceki her isim azap gibi gelir sana. Birde bakarsın ki sırada olmayan birileri gözünün önünde doktorun odasına giriverir. "Ne yapıyorsun?" dersin kapıdaki 'gardiyan'a, "doktor onu çağırıyor ben ne yapıyorum" der, sıyırılır. Sen sıra almak için sıcak yatağını erkenden bırakarak gelmişken, birileri sıcak yatağından kalkar, kahvaltısını yapar ve güzelce seni sollayarak doktorun odasına dalar. Sitem edersin kendi kendine, söylenirsin ve hatta bağırır çağırırsın ama 'zindan'dasındır işte... 'Zindan'ın da beklemeye devam ederken hep o kapı ardındaki 'özgürlüğü' hayal edersin. "Şu kapı açılacak ve ben doktora (kurtarıcı) derdimi anlatacağım" dersin. Sonra koridorun başından gelen yaşlı bir teyze ve yanındaki kadına takılır gözlerin. "Yazık" dersin, suçu, yani hastalığı nedir merak edersin. Yaşlı teyze çok kötü bir haldedir, yanındaki kadın telaş içindedir. Yaklaşırlar kapıdaki 'gardiyan'a ve kadın "Annem çok hasta ne olur yardım edin, doktorla konuşun" der. 'Gardiyan' orali bile değildir. "Sıranı bekle" der 'gardiyan'. Kadın sinirlenir "ölecek diyorum sana, yaaa... Yardım edin" der. 'Gardiyan' "acile gidin o zaman" cevabını verir. Kadın "ama bütün tahliller doktor beyde,- o yüzden o baksın" der. Der demesin ama nafile 'gardiyan' ilk dediğini tekrar eder. Düşünürsün o zaman burası öyle bir 'zindan' ki ölsen de o kapıdan istediğin zaman giremezsin. Tanıdığın(!) olmadığı, zengin olmadığın için bunu senden esirgerler. "Yeter bee...!" dersin.

Nihayet 'görüş günü' gelmiştir ve görürsün 'kurtarıcı'mı (doktor beyi!). Şikayetlerini söylersin, bir sürü tahlil ister senden. Tam bu sırada sesler yükselir kapı arkasından. Evet, başlamıştır 'zindan'da 'isyan'. Ve 'kurtarıcı' kapıyı açıp herkese bağırır: "İnsan olun biraz, ne diye bağırıp çağırıyorsunuz" diye. Ve devam eder: "Herkes sırasıyla çağırılacak, isminizi yazdırdıysan bekle". Düşünürsün... O insanlara biraz insan gibi davranıldı mı ki insan gibi davranmaları beklenir. Ki aslında insan olmanın en büyük göstergesidir yapılan eşitsizliklere ve insanlık dışı muamelelere tepki vermek. Ayrıca "herkes sırasıyla alınacak" lafını diyen doktor; gerçekten eşine, dostuna, zenginine ayrıcalık tanıyıp sırayı bozmasa, bu bağışmaların en azından birazı yaşanmayacaktır. O kapıdan girerken 'kurtarıcı' ilan ettiği kişinin aslında hak yiyici olduğunu anlamakta zorlanmazsın. Sonrasında çıkarsın 'hücre'den, 'kurtarıcı'nın yanından ve tutarsın tahlillerin yolunu ve de beklersin en az 2-3 saat daha. Şanslıysan o gün içinde bekletildiğin 2-3 saat sonunda tahlil sonuçlarını alırsın ama şanslı olman için ya tanıdığa ya da paraya ihtiyacın vardır. Çıkamaz tahlillerin, "yarın gel" denir, donuk bir ifadeyle. "Yarın da mı geleceğim, bir işkence de yarın mı göreceğim" dersin içinden.

Hapishaneden (pardon hastaneden!) çıktığında düşünmeye başlarsın: Öyle bir hastane olmalı ki insanlar sağlığıma kavuşayım derken sağlıklarından olmamalı, hiç kimse fakir olduğu için (her yerde olduğu gibi orada da) horlanıp arka plana atılmamalı. Sen hizmetin değil, hizmet senin ayağına gelmeli.

Artık kararlısındır, bu "zindan yıkılmalı!". Ve güne ezik biri olarak başlayıp, mücadele etmesi gereken her kişi olarak devam ettiğinin farkına varırsın. Ve ezilmek istemiyorsan, gittiğin her yerin sana 'zindan' gelmemesini istiyorsan, en doğru yolun bu olduğunu bilirsin. Sonra avazın çıktığı kadar bağırırsın:

Yaşamımıza Dayatılan Tüm Zindanları Yıkamak İçin Haydi, Devrim Mücadelesi Saflarına!

Yaşamdaki Tüm Zindanları Yıkacağız, Bütün Tutsak İnsanları Özgürleştireceğiz!

AMED' den Y.E. Mücadele Birliği Okuru

HAYDİ MÜCADELE SAFLARINA

Sınır ötesi operasyon için istediği ortamı yaratmaya çalışan TC, kendisine ırkçı-şoven, gerici bir sivil taban gayretini sürdürüyor. Kürt halkına yapılan baskılar ve linç girişimleri her gün boy gösteriyor. Kuzey Kürdistan'da yaptığı işgal ve ilhak politikasını Güney Kürdistan'da yapmak isteyen faşist devlet, bunun için her yolu deniyor. Peki leninist bilinç bu durum için ne diyor?

Düzenin derin bir bunalımını yaşayan kapitalist TC ömrünü biraz olsun uzatmak için devrimci güçlere savaş ilan ediyor. Güney Kürdistan'da devrimci Kürt halkını yoketmek ve Kerkük'e ulaşmak istiyor. Kendi için tehlike arz eden devrimci Kürt halkından kurtulup, Kerkük petrollerine kavuşacağı o günün özlemiyle yaşıyor. TC o özlemle yana dursun, bizler de bu gelişmeler karşısında yapmamız gerekeni yapalım. Peki yapmamız gereken nedir? Bir kere kapitalist sistemin çöküşünün sinyallerini göz ardı etmemeliyiz. Çünkü içeride oluşturulabilecek devrimci gücün varlığına rağmen faşist devletin sınır ötesi operasyonda diretmesi, onun ne kadar çaresiz olduğunu göstergesidir. İşte bize yıllar yılı çalışıp didindiğimiz, uğruna her şeyi göze aldığımız o güzel günlere ulaşmamız için büyük fırsat. Bizler Kürt ve Türk halkları olarak devrim temelinde birleşmeliyiz. Faşist devletin oyununa gelmemeliyiz, iç savaşı derinleştirmeliyiz. Bu sayede TC'yi iyice çaresizleştirmeliyiz. Faşist devlet ile hiç bir uzlaşmayı kabul etmemeliyiz, uzlaşma bizi devrimden uzaklaştırır ve burjuvanın ömrünü uzatır. Bu nedenle yapmamız gereken faşist devlet ile aynı masaya oturmak değil, faşist devleti bir daha o masaya oturtmamak olmalıdır. İktidarı ele geçireceğimizi düşünerek tüm bilincimiz kavgamıza akmalı. Boş zaman olgusundan uzak durmalıyız. Şimdi daha sıkı çalışma zamanı. İnsanca bir yaşama bu kadar yaklaşmışken tembellik olmaz, olmamalı.

Devrim için, insanca yaşam için, sömürsüz bir düzen için devrimci mücadele saflarında olmalıyız. Aksi taktirde iktidarı hedeflemeyen bir mücadele bize günlük kazanımlardan başka bir şey getirmez. Devrimci durumun bu kadar yükseldiği bir zamanda iktidar yerine günlük kazanımları hedeflemek en büyük hata olur.

Devrimci mücadele bizi bekliyor, haydi mücadele saflarına

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
AN ŞOREŞ AN MIRIN!**

Amed'den Y.E. Mücadele Birliği Okuru

TELEKOM İŞÇİLERİ SALDIRILARA BOYUN EĞMİYOR

İŞÇİLERDEN GREV KIRICILARINA SUÇÜSTÜ

08 Kasım 2007

Telekom grevi başladığından bu yana grev kırıcılığı girişimleri sürüyor. Telekom grevini kırmak isteyenler grevci işçiler tarafından suçüstü yakalanıyor ve arızaların tamir edilmesine izin verilmiyor. Grev kırıcıları son olarak İstanbul ve Gaziantep'te yakalanırken sendika kayıtlarına şimdiden 500 kayıtlı olayın geçtiği bildiriliyor.

Yine Ümraniye'de grev kırıcıları engellenirken, taşeron firma Fatih Sultan Mehmet Sanayi Sitesi'nin telefonlarının bağlı olduğu saha dolabında meydana gelen arızayı gidermek için polislerle birlikte bölgeye geldi. Bunu öğrenen Telekom işçileri ve Haber-İş Anadolu Yakası Şube yöneticileri, olay yerine gelerek grev kırıcılığına engel oldular. Şube Başkanı Turgut Aktaş bir açıklama yaparak, grevin ilk gününden bu yana taşeronun aynı dolabı tamir etmeye çalıştığını, buna izin vermeyeceklerini söyleyerek; her defasında polislerle birlikte grevlerinin kırılmaya çalışıldığını söyledi.

Yine Gaziantep'te Ünalı'da bulunan 604 nolu saha dolabındaki arızayı tamir etmek için gelen taşeron firmanın işçilerine Haber-iş üyesi işçiler tarafından engel olundu. Yüzlerce işçinin toplandığı Ünalı'da suçüstü yakalanan şef ve teknisyenler hakkında tutanak tuturan Harbe-İş Sendikası, ardından da savcılığa suç duyurusunda bulundu. Bir açıklama yapan Haber-İş Gaziantep Şube Başkanı Ali Tabur, "Burası sanayi bölgesi olduğu için buradaki arızaya önem veriyorlar. Bu yapılanlar grevi kırma yöneldir. Biz bunlara kesinlikle izin veremeyeceğiz" dedi.

GREVDEKİ TELEKOM İŞÇİLERİ İKİTELLİ'DE GREV KIRICILIĞINA İZİN VERMEDİ

11 Kasım

Grevdeki işçiler greve çıktıkları ilk günden beri grev kırıcılığına karşı amansız bir mücadele veriyor. Her geçen gün buna benzer olaylar yaşanırken bunlardan bir tanesi de işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı İkitelli mahallesinde gerçekleşti. İkitelli'de önceki gün kesilen yeraltı telefon kablolarının taşeron firma işçileri tarafından onarılmasına grevdeki işçiler izin vermemekle yapılmak istenen grev kırıcılığını önlemiş oldular.

İkitelli Bedrettin Dalan Bulvarı Aykosan Sanayi Sitesi önünde yeraltındaki her biri 1800 aboneye hizmet veren 3 adet iletişim kablosunun onarımıyla yalnızca kendilerinin yetkili

olduklarını belirten işçiler, kendilerinin de grevde olduklarını bu yüzden bu arızanın yapılmayacağını söylediler. 5 bin 400 abonenin arızadan dolayı telefon ve internet bağlantısını kesilirken olay yerinde çevik kuvvet ekipleri bekletiliyor.

TELEKOM GREVİNDE İŞÇİLERE KARŞI "YASADİŞİLİK": 7 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

13 Kasım

Telekom işçilerine yönelik baskılar sürüyor. Basının yıpratması, taşeron saldırıları, grev kırma girişimleri, polis saldırıları, gözaltılar, ilaç vermeme vb. gibi yöntemlerle grevdeki Telekom işçilerine yönelik baskılar artarken işçilere karşı burjuvazi kendi yasalarını çiğniyor. Grevdeki işçilerin çeşitli bahanelerle iş akitlerine son veriliyor. Son olarak Ankara'da 2, İstanbul'da 2, Konya'da 1, Erzurum'da 1 ve Hatay'da 1 olmak üzere 7 işçinin iş akitleri feshedildi. İşçilerin iş akitleri, "işverenin haklı nedenle derhal fesih hakkı" maddesi kapsamında değerlendirilirken, iş akitleri "sabotajda suçüstü", "kablo hırsızlığı", "şirket aleyhine müşteri ve 3. kişilere bildiri dağıtma", "şirket çalışanlarına saldırı ve darp", "şirket çalışanlarını ve müşterilerini tehdit" iddialarıyla feshedildi. Söz konusu işçiler hakkında ayrıca savcılıklara suç duyurularında bulunduğu öğrenildi.

Buna karşı sendika yöneticileri tarafından çeşitli açıklamalar yapıldı. İlk olarak açıklama yapan Türkiye Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan, 29. gününe giren grevde, grev kırıcılığını önlemeye çalışan üyelerinin iş akitlerinin feshine başladığını bildirdi. Konya Cihanbeyli'de bir üyelerinin "ambardan malzeme çıkarılmasına engel olduğu için" iş akitlerinin feshedildiğini belirten Akcan, bunun sadece o arkadaşlarına değil, tüm sınıfa bir saldırı olduğunu ve "grev kırıcılık" olarak değerlendirileceğini söyledi. Akcan, benzer şekilde "grev kırıcı" faaliyetlere engel olmak isteyen ve aralarında sendika temsilcisinin de olduğu bazı üyelerinin iş akitlerinin feshedildiğini belirtti.

DİYARBAKIR'DA 12 TELEKOM İŞÇİSİ TUTUKLANDI

Diyarbakır'da fiberoptik kabloları kestikleri iddiasıyla gözaltına alınan Türk Telekom işçilerinden 12'si, "Kamu malına zarar verdikleri" iddiasıyla tutuklanarak Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevine götürüldüler.

Diyarbakır'da Telekom kablolarının ke-

silmesinin ardından "Testere" kod adı ile yapılan operasyon kapsamında aralarında Diyarbakır Haber-sen başkanının da bulunduğu 17 kişi gözaltına alınmıştı. Daha sonra adliyeye sevk edilen işçilerden aralarında Haber-Sen il başkanı Salih Başdemir'inde bulunduğu 12 kişi "Suç örgütü kurmak, Haberleşme hürriyetini engellemek, Kamu malına zarar vermek" suçlamalarından tutuklandılar.

Bilindiği gibi kesilen kablolar nedeniyle F-16 savaş uçaklarıyla bağlantı kesilmiş uçaklar Diyarbakır hava alanına iniş yapamamıştı.

GREVDEKİ İŞÇİLERDEN SUÇ DUYURUSU

14 Kasım

Telekom işçileri grevlerine yönelik saldırıları ve basının karalama kampanyasını protesto etmek amacıyla yürüyüş yaparak İstanbul valisi Muammer Güler hakkında suç duyurusunda bulundular.

İşçiler ilk olarak saat 10:30 gibi Beyazıt Meydanı'nda toplandı. Burada toplanan yaklaşık 3 bin kadar Telekom grevinde yer alan işçiler, buradan Sultanahmet'e kadar sloganlarla yürüyüş yaptılar. Daha sonra burada bir basın açıklaması yapıldı. Haber-iş 1 nolu şube başkanı Levent Dokuyucu tarafından yapılan basın açıklamasında grevin işçiler için yasal olduğunu zorla çalıştırma, gözaltı veya iş anlaşmasının feshedilmesi gibi yöntemlerin yasadışı olduğu söylenerek, valiliğin grev kırıcılığını ve işçi düşmanlığı yaptığı belirtildi. Dokuyucu basın açıklamasında: "İkitelli'de metro çalışması yapan firma telefon kablolarına hasar verdi. Taşeron firma il müdürünün talimatıyla hasarlı olan kabloları kesip sabotaj diyor. Neden? Çünkü böyle yaptığı zaman hem inşaat firması tazminat ödemekten kurtuluyor, hem de Telekom o bölgedeki abonelere tazminat ödemekten kurtuluyor. Bu yapılan hukuksuzluğu da valinin talimatıyla yapıyorlar. Vali emir veriyor binlerce çevik kuvvet polisi taşeronların çalışması için önlem alıyor. (...) Bu grevi para ile satın almayı düşünenler aldanyor. 500 YTL'ye aylık ücret ile çalışan işçi kardeşlerimiz, 5 liralardan bizler için topluyorlar. Telekom işçilerinin böyle sınıf dostları olduğu sürece kimse mücadeleden vazgeçiremez" dedi. Basın açıklamasının ardından İstanbul Valisi Muammer Güler hak-

ANTEP TELEKOM İŞÇİLERİNE GÖZALTI VE İŞÇİLERDEN DESTEK ZİYARETİ

Telekom işçileri Türkiye genelinde grevlerini kararlı bir şekilde sürdürüyor. Sermayenin yaptığı saldırı ve komplolara rağmen işçiler kararlılıklarını gün geçtikçe daha da artırıyor.

Sermaye, bir çok ilde grevdeki işçilere saldırdığı gibi 12 Kasım 2007 tarihinde de Antep'te Haber-İş Sendikasına kayıtlı işçi ve aralarında yöneticilerin de bulunduğu 49 kişiyi gözaltına aldırttı. Gözaltına aldırma sebebi olarak da kabloların kesilmesi vb. sebepler gösterildi. Sermayenin asıl amacı grevi kırmaktan başka bir şey değildir. Bu sebeplerle grev yapan işçilere panzerlerle, gaz bombalarıyla saldırmakta ve asılsız ihbarlarla gözaltına aldırılmaktadır.

Olayla ilgili 13 Kasım 2007 Salı günü Haber-İş Sendikası ve Konfederasyon yetkilileri 100. Yıl Kültür Parkı'nda olan grev çadırında 12.30'da basın açıklaması düzenledi. DİSK, KESK ve sendika şubelerinin de katıldığı basın açıklamasına ilişkin Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri konuşmasında, yapılan gözaltıların amacının grevi kırmak olduğunu. Grevin 29. gününde kararlılıkla ilerlediklerini ve bu sebeple 49 işçi ve yönetici arkadaşlarının gözaltına alındığını ve işveren hakkında yaptıkları suç duyurularına kayıtsız kalındığını, işverenin yaptığı asılsız ihbarlarda ise 49 işçi ve yönetici arkadaşların evlerine baskın düzenlendiğini söyledi. "Bizlere yasadışı bir iş yapıyorumuz gibi davranılıyor, yasa dışı iş yapan varsa o da işverenin grev kırıcılığıdır" dedi. Ve son olarak da "görülen o ki yetkililer buna kayıtsız kalıyorlar" diyerek konuşmasını sonlandırdı. Daha sonra konuşma yapan DİSK, KESK, Eğitim-Sen'in de aralarında bulunduğu sendika şube yöneticileri TELEKOM grevine destek vereceklerini ve gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedikleri. Son olarak da TÜR-TİS Genel Başkanı Kenan ÖZTÜRK konuşmasında, 14 Kasım 2007 tarihinde üyeleriyle T.Haber-İş çadırını ziyaret edeceklerini söyledi. Konuşmaların ardından basın açıklaması sonlandırıldı..

14 Kasım 2007 Çarşamba günü saat 12.30'da ise hala grevde olan ve eylemlerini kararlılıkla devam ettiren TÜR-TİS'e kayıtlı 258 otobüs şoför ve yöneticileri, grevde olan T.Haber-İş Sendikasına destek amaçlı ziyaret için Büyükşehir Belediyesi önünde pankart açarak yürüyüşe başladılar. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "TELEKOM İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Direne, Direne Kazanacağız" sloganları ile grevdeki TELEKOM işçilerinin yanına geldiler. Karşılıklı dayanışma sloganlarının ardından konuşmasını yapması için Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri davet edildi. Genel Eğitim Sekreteri konuşması sırasında "Bugün grevimizin 30. günündeyiz. TELEKOM grevi işçi sınıfına örnek olacak. TELEKOM, yasal olmayan her türlü grev kırıcılığı yapıyor. Yapılan saldırılar, baskılar ve gözaltılar bizleri haklı mücadelemizden alıkoymaz. Bizim grevimiz para grevi değildir, daha çok taşeron firma sendikal örgütlemeyi parçalamak istediğinden dir. TELEKOM işçilerin aylıklarının alamayacaklarını söylüyor. Sizlere genel kurulda alınan kararı açıklamak istiyorum. Cuma gününden itibaren TELEKOM işçilerine sendikamız tarafından 1000 YTL para ödenecektir. Grevimizi kırmayı başaramayacaklar" diyerek konuşmasını bitirdi. Eğitim sekreterinin ardından konuşma yapmak üzere DİSK Bölge Başkanı Nihat BENCAN davet edildi. BENCAN konuşmasında "İşçiler haklarını aradıkları zaman saldırılara, gözaltılara maruz kalıyorlar. Geçmişte bizler de yaşadık. Büyükşehir belediyesi ve ŞAHİNBEY belediyesinde yaptığımız grevlerde de aynı sorunlarla karşılaştık. Taşeron firmalar yalanlarla dolanlarla grev kırıcılığı yapıyorlar. Yapılan gözaltılar Antep işçi sınıfını birbirine kenetlemiştir. Gözaltına alınan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz, onlar suçlu değildir, asıl

suçlu olan varsa oda grev kırıcılığı yapan T. TELEKOM'dur. IMF, Dünya Bankası gibi tekeller bizlerle oyun oynamıyorlar. Asıl sebep IMF Dünya Bankası gibi tekellerin çıkarlarıdır. Buradan yetkililere sesleniyorum acilen denetim için müfettiş gönderinler. DİSK olarak TELEKOM işçisinin yanındayız. İleriki süreçlerde 100. Yıl Kültür Parkı'nı işçilerle doldurup taşıracağız" diyerek konuşmasını bitirdi. Nihat BENCAN dan sonra Konuşma yapmak için davet edilen TÜR-TİS Genel Başkanı Kenan ÖZTÜRK "sermayenin saldırıları sınır tanımıyor. Demokratik bir hak olan greve saldırıyorlar. İşveren, basını kullanarak işçiye saldırıyor. Bu saldırılar yalnız TELEKOM işçisine değildir, bütün işçi sınıfına yapılmıştır. Sendikamızın yaptığı suç duyurularına ka-

yıtsız kalınıyor, ama işverenin asılsız ihbarı işçileri gözaltına aldırtıyor. Bir de bu ülkede demokrasiden, AB üyelüğünden bahsediliyor. Yetkililer araya girerek grevi bitirmeleri gerekiyor. 30 gündür grev devam ediyor devam edecek de. Çözüm yalan ihbarlarla işçi ve kolluk güçlerini karşı karşıya getirmek değildir. Saldırılar devam ettiği sürece TÜR-TİS olarak grevin destekçisiyiz" diyerek konuşmasını bitirdi. ÖZTÜRK'ten sonra konuşma yapması için KESK Dönem Başkanı Yusuf ŞAHİNLER davet edildi. ŞAHİNLER konuşmasında "grev devam ettiği sürece bizler buradayız. 3 gündür 49 arkadaşımız gözaltında. Yetkililerin görevini yapmadığı açıktır. Artık IMF ve Dünya bankası gibi tekellerin tetikçiliğini yapmaktan utansınlar. Türkiye'nin her yerini eylem alanın çevirmek boynumuzun borcu" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Konuşmaların ardından Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri "sendikamızın görevi işçilerin hakkını korumaktır. Mücadelemiz karşısında canımızı feda etmeye hazırız. Bugün grevimiz 1. ayına girdi. Desteklerinden dolayı DİSK, KESK sendika şubeleri ve kitle örgütlerine teşekkür ederiz" dedi. Destek ziyaretine son anda gelen Antep Tüketici Koruma Derneği Başkanı İsmet DEĞİRMENCİ de bir konuşma yaptı. DEĞİRMENCİ konuşmasında "Bugüne kadar TELEKOM işçileri tüketicileri mağdur etmemek için grev yapmadı. Ama ne zamanki özelleştirmeler yapıldıysa, o zaman işçilerin hakları gasp edilerek peşkeş çekilmiştir. Bu kapitalist-emperyalist sermayenin politikasıdır. Grev süresince en çok mağdur olan işçiler ve tüketicilerdir. Bir çok arızaya rağmen tüketicilere her ay kesintisiz fatura geliyor. TELEKOM A.Ş. yatırım yapacağını ve tüketicilere kaliteli hizmet vereceğine söz vermişti. Ama bugüne kadar hiçbir yatırım yapılmıyor. Bizler taşeron firmaların üstesinden geleceğiz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Daha sonra sloganlar atılarak basın açıklaması son buldu. TÜR-TİS işçileri ve yöneticilerinin de grev yerinden ayrılmasıyla eylem sona erdi.

İşçi sınıfının tek kurtuluşu iktidar için savaşımdır. Bunun dışında diğer mücadele anlayışları, günü kurtarma ve işçilerin enerjisini boşa harcamaktır. İşçi sınıfı iktidarı ele geçirmedikçe bugün kazanım olarak gözükken bir çok hak yok olup gidecek.

İşçi sınıfının birinci hedefi iktidarı almak olmalıdır. Bunun için tüm sınıf bilinçli işçiler mücadele etmek durumundadır. Bu yol işçilerin mücadelesini örnekten geçer. Çünkü tekellerin kapitalizmin krizleri derinleştikçe işçi sınıfına yönelik saldırılar da artacaktır. Bu saldırıları pür-kürtmek ve işçi sınıfının iktidarını kurmak için işçi sınıfı bir sınıf olarak savaşı yükseltmek ve saldırıya geçmek zorundadır. Bunun dışında bir kurtuluş yolu yoktur. Çünkü iktidar dışındaki her şey hiç bir şeydir. Bütün dünya emeğin olmadıkça bu sorunlar da devam edecektir.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

Antep Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)

7 Kasım 2007 gece yarısı, saat 02.30 sıralarında poşet baskı makinesinin iç değişimi için başka bir makineye yardıma giden “Ziya YOLAL” adlı işçi 70-80 kg ağırlığındaki baskı merdanesini yerinden kaldırırken ayağının boya kazanına çarpması sonucu, boya kazanı devirdayım motoru ile beraber devrildi. Ayağı kayan işçi boyanın üstüne sırt üstü düştü. Aynı anda kazanın devir-daim motorunun kablosunun da kısa devre yapması sonucu boya alev aldı. Boya alev alınca işçi de yanmaya başladı. Bu esnada normalde makinenin korunmasını sağlayan söndürme tertibatı devreye girmesi gerekirken devreye girmedi. Bunun yanı sıra insanı yangından korumak için hiçbir yangın alet ve cihazı bulunmayan “NAKSAN PLASTİK”te on-

NAKSAN PLASTİK'TE DİZGİNSİZ SÖMÜRÜ CAN ALDI

larca insanın gözleri önünde Ziya YOLAL'ın vücudunu alevler kapladı. Çevredeki arkadaşları kendi çabalarıyla alevleri söndürmeye çalışırken artık geç kalınmıştı. Ziya YOLAL'ın vücudunun %70'i yanmıştı. Hastaneye götürdüklerinde acılar içinde kıvranıyordu. Ertesi gün vardiya amiri işçilerden para topladı. Toplanan paraların NAKSAN adına işçi ailesine verildiği öğrenildi. Bir ara durumunun iyileşmeye gittiği söylendi. Yangın eresinde müdür ve mühendisler yangın dersleri vermeye başladılar, meğer bu konuda ne kadar bilinçlilermiş yangından kaçmamamızı, bir kahraman gibi savaşmamızı söylüyorlardı. Patlamaya hazır bir bomba olan ve insan hayatını kurtarabilecek hiçbir tertibat olmayan böyle bir yerde bu nasıl mümkün olacaktı. Nasıl olsa kendileri yönetim binasının rahat koltuklarında otururken kolayca kaçacak ve yangından korunacak donanıma sahiplerdi. İşçiler arasında kısık sesli sitemler yükseliyordu.

Birkaç gün sonra artık Ziya “yemek yiyebilirdi”. O gün iki çocuğu ve eşini görmek istemiş. Akşam yemeğinden sonra gözlerini hayata yuman Ziya YOLAL, gece vardiyasında yanmıştı ama, aylık bordroda gece vardiyası yoktu; üstelik çocuksuz gösteriyorlardı. Yangından hemen sonra yanan makine onarıldı, bir gün içinde üretime devam etti ama “Ziya YOLAL” hayata devam edemedi. Ayrıca ailesi ve çevresi bu acıyla baş başayken, işyerinden Ziya'nın bütün bilgileri silinmişti bile, bu kadar vicdansızlık, bu kadar ruhsuzluk, “dini bütün” NAKİPOĞULLARI'na yakışırdı ancak.

Ziya'nın cenazesi memleketi Hatay'a götürüldü. Bu arada Ziya'nın çalıştığı C vardiyası gündüzdeydi. Müdürün izniyle iş-

çiler sınıf kardeşlerini son bir kez daha görebilmek için baskı bölümü makinelerini kapatıp yola koyuldular. Arkadaşlarını son defa uğurlayacaklardı. Cenaze evine 10 km kala patron yetki-

li kişiye telefon açıp makinelerin neden çalışmadığını derhal geri dönülmesini söyledi. Gecedan çıkan vardiya yoluna devam ederken Ziya YOLAL'ın vardiya arkadaşları tekrar işe döndüler. Kapitalizmin çirkin yüzü yine kendisini göstermişti.

Kapitalizmin vahşi çalışma koşulları bir sınıf kardeşimizi daha yanımızdan aldı, geriye öksüz çocuklar ve açlıkla boğuşan bir aile kaldı.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz;

Bizler fabrikalarda, atölyelerde sakatlanmayı, hastalığı ve ölümü göze alarak çok zor koşullarda çalışırken, açlıkla boğuşurken, bir avuç asalak sermaye

sahibi en iyi yemekleri yiyip en kaliteli gıycekleri giyiyor, bunların ödemesini de bizi sömürerek kazandığı paralarla yapıyor.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz;

Her şeyi üreten bizler, her şeyden mahrum kalırken, bizi sömürenler bolluk içerisinde yaşıyor. Bu sömürüye dur demenin vakti geldi. Ya bu sömürüye dur diyeceğiz ya da ölümle beraber yaşayacağız.

İşçiler, sınıf kardeşlerimiz;

Bursa'da yanan tekstil işçisi kadınlar, Tuzla tersanelerinde iş cinayetlerinde yitirdiğimiz işçiler ve daha sayamayacağımız onlarca yüzlerce canımız... Bu böyle gelmiş böyle gitmemeli. Sorunlarımız sadece kendi çalıştığımız fabrikada değil, bütün işyerlerinde aynı. Sorunlarımız birse eğer sorunlarımızın çözümü de birdir.

Bunca dizginsiz sömürüye **DUR** deme vaktidir artık. Bu sömürüye son vermenin tek yolu dil, din, ırk farkı gözetmeksizin, işçilerin **mücadele birliğini** örmektir, siyasi iktidar için savaşmaktır. Biz **Devrimci İşçi Komiteleri** olarak bunun bilincindeyiz ve tüm sınıf kardeşlerimizi bu onurlu mücadeleyi bizlerle birlikte paylaşmaya, geleceğimiz için **Devrimci İşçi Komiteleri** saflarında mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

ANTEP DİK